

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141

Лютий

2

February

1970

Леся Українка, 1886 р.

НАШЕ ЖИТТЯ

P. XXVIII. ЛЮТИЙ Ч. 2.

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня
Редагує Колегія — Лідія Бурачинська, Рута Галібей, д-р Наталя Ішук, Олена Лотоцька, Уляна Любич, Марія Одежинська, Ірина Пеленська, Марта Тарнавська, Наталя Чапленко.

Листування й передплату висилати на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді від січня 1970 \$6.00
Піврічна передплата \$3.00
Річна передплата в Англії 2 ф. ст.
Річна передплата в Австралії 4 а. д.
Річна передплата у Франції 15 н. фр.
Річна передплата в Німеччині 12 н. м.
Річна передплата в Бельгії 150 б. фр.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокое число 60 центів

Зміст:

Леся Українка: У чорну хмару
Сторіччя поетки
Н. Чапленко: У поклоні нашій поетці
М. Гарасевич: Безсмертя
Г. Лисенко: З давнини
Л. Бура: Творці пам'ятників
Святкування в родині
У. Любич: Музикальні сестри
Г. Черинь: Ні вище, ні нижче
В. П. Безуглий: Захворювання печінки
Дієта при хворобі печінки
MZO: Ukraine and UNESCO
MZO: Pioneer Dies
Н.: Чому ялинка взимі зелена?
О. П.: Я лишився вома сам
С. Х.: Астронавти
О. Ф.: Водяний цар
Г. Чернобицька: Горобчики на ганку

На обгортці:

Світлина на обгортці — це фото Лесі Українки з 1886 р., зняте в Києві. Походить із книжки „Спогади про Лесю Українку“, Київ, 1963.

OUR LIFE

Vol. XXVIII. FEBRUARY No. 2

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's

League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141
Tel. DA 4-7304

Subscription in the United States of America \$6.00 per year, half year \$3.00. Subscription in Canada \$6.00 per year, half year \$3.00. Subscription in England 2 pound sterling per year. Subscription in Australia 4 Austr. dollars per year. Subscription in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna. under the Act of March 3, 1879.
Single Copy 60 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovych
c/o No. 7 887 93 de Paris
26. rue de Torcy
Paris 18-e
France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 Muenchen 5
Rumfordstr. 21

On the Front Page:

Poetess Lesya Ukrainka in 1886.

На терені США

28. лютого — Вечір у честь Марії Біляк — Окр. Рада США у Нью Йорку
28. лютого — Окружний З'їзд — Окр. Рада США у Філадельфії
7. березня — Свято Жінки-Героїні — Злучені Жіночі Організації у Філадельфії
14. березня — Окр. З'їзд — Окр. Рада США в Нью Йорку
14. березня — Окр. З'їзд — Окр. Рада США в Ньюарку
21. березня — Виставка Писанок — Окр. Рада США у Філадельфії
24. квітня — Перший Конкурс і Виставка Кераміки — Музей Нар. Творчости США в Нью Йорку
25. квітня — Окр. З'їзд — Окр. Рада США в Сиракузах

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1011 — 960 років тому померла в Києві княгиня Анна, дружина Володимира Великого. Походила з візантійського царського роду. Одружилась із Володимиром Великим уже після охрещення Русі. Привела на світ двох дочок Предславу і Доброїну-Марію.

1851 р. — 120 років тому народилася в сім'ї Озаркевичів на Покутті дочка, відома пізніше як Наталія Кобринська. Завдяки її ініціативі постало в 1884 р. перше українське жіноче товариство у Станиславові, а в 1887 році вийшов альманах жіночого пера „Перший Вінок“. Як талановита письменниця вона написала ряд оповідань і нарисів. Українське жіноцтво вважає її основицею жіночого руху на західних землях.

1941 р. — 30 років тому засновано у Львові краєву організацію „Жіноча Служба Україні“. Ініціативу до того дала громадська діячка Константина Малицька, яка стала першою її головою. Організація мала на меті згуртувати жіночі сили для допомоги в тодішніх потребах краю — опіки над біженцями, дітьми, полоненими, в'язнями. Проводила роботу від липня 1941 р. до березня 1942 р., коли то на вимогу німецької влади мусли розв'язались.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

о. д-ра І. Нагаєвського
РІВНОПОСТОЛЬНА СВ. ОЛЬГА

життєпис нашої святої

Ціна \$1.00

Сторіччя поетки

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

У чорную хмару

У чорную хмару зібралася туга моя,
Огнем-блискавицею жаль мій по ній розточився,
Ударив перуном у серце,
І рясним дощем полились мої сльози.
Промчалась та буря-негода палка надо мною,
Але не зломила мене, до землі не прибила.
Я гордо чоло підвела,
І очі, омیتі сльозами, тепер поглядають ясніше,
І в серці моїм переможні співи лунають.
Весняная сила в душі моїй грає,
Її не зломилі зимові морози міцні,
Її до землі не прибила тумани важкі,
Її не розбила і ця перелітная буря весняна.
Я вийду сама проти бурі
І стану — помір'ям силу!

Щойно недавно розпочато плянування поставити пам'ятник найбільшій поетці української нації — Лесі Українці — в столиці України, Києві. До сьогодні такого пам'ятника там не було, бо не українці самі рішають, кому ставити пам'ятники в їхній столиці. Не знаємо, який саме тиск відчула теперішня верхівка у Києві, коли остаточно вирішила, що таки Леся Українка заслуговує на те, щоб ушанувати її окремим пам'ятником у столиці її рідної землі. Не сумніваємося, що великий вплив на це рішення мали посилені змагання за самобутність української молоді. Може думає режим, що такими жєстами, як пам'ятник Лесі у сторіччя її народин, молодь дасть себе обдурити й заспокоїти? Маємо підстави думати, що українська молодь так легко не заспокоїться. Бо хоч і буде стояти кам'яна чи бронзова Леся Українка в Києві, її спадщина нищиться за браком охорони, та й не всі її твори доступні читачам України.

Саме така ситуація накладає на нас величезні та незвичайно важливі обов'язки, а саме — не розгубити слів Лесі Українки, самим основно пізнати їх та розповсюдити їх по всьому світу. Бо ж Леся Українка — це поет світового масштабу і повинна зайняти належне їй місце серед велетнів духа, яких шанує цілий культурний світ. Із гордістю приходиться ствердити, що еміграція розуміє обов'язок, наложений на неї, а перед у збереженні та поширенні слова й пам'яті Лесі Українки веде таки жіноцтво, головню те, згуртоване в США.

Це ж наше жіноцтво, розуміючи всесвітнє значення поетки, перше видало збірку творів Лесі Українки англійською мовою „Спіріт оф Флейм“. І також це жінки міста Клівленду власними силами здвинули величний пам'ятник Лесі. Мали вони при тому щирю співпрацю маєстра Черешньовського, і моральну піддержку всієї нашої громади, але якщо порівняти їхню допомогу до цієї хоч би, яку одержали спонзори пам'ятника Шевченкові, треба подивляти, що вони не зневірилися, а часто „без надії, таки сподівались“!

Попри ці, так би мовити, видимі осяги, США виконав ще тиху, невидну, муравлину працю серед свого членства і поза ним. Уряджуванням свят у честь поетки, чи виголошуванням доповідей про неї ми підготували ґрунт, на якому святкування сторіччя народження Лесі Українки пройде напевно незвичайно вдало, гідно й велично.

З Головної Управи СУА

У поклоні нашій поетці

У лютому 1971 р. весь український світ поклониться Лесі Українці з нагоди 100-ліття її народин. Цілий рік проходитиме під знаком цих роковин. Плянуйтеся велике вшанування її імени і творчости.

У попередньому числі Н. Ж. подали ми плян, за яким Союз Українок Америки відзначить ці роковини. Покладаємо надію на те, що все наше членство схоче взяти участь у тому. Адже Леся Українка — це велетень нашої літератури і з її слів і сценічних картин всі ми черпали насагу. То й тепер збагатимось і скріпимось у цьому поклоні.

Оце відзначення повинно пройти у двох напрямках. Один із них може стати для нас не тільки поклоном, але й переживанням, коли вглибимось у твори Лесі, наново пізнаємо їх провідні ідеї і постаї. А другий повинен показати нашу поетку американському світові. Її твори відбивають ідеї, що мають світову вагу.

Перше наше завдання — це влаштування або участь у святі її імени. Сподіємось, що такий концерт чи академію влаштує кожна українська громада. Союз Українок Америки може бути ініціатором або співучасником того свята. Головне, щоб ці роковини відчула і зрозуміла кожна українська людина.

У наших Відділах влаштуємо у лютому ц. р. святочні сходи, присвячені поетці. Тут уже зможемо здійснити нашу першу постанову — розглянути один із її творів. Для цієї цілі маємо на руках огляд мгр. Ірини Пеленської, яка подає змісті і ідею твору „Оргія“. Таких сглядів подаватимемо впродовж року більше, щоб ступнево змогли вглибитись у духовий світ поетки.

Найбільший поклін Лесі Українці зложить наша Конвенція, яка радитиме в днях 21-23. травня 1971 р. на Союзівці. Головна доповідь Конвенції п.н. „Українська мова в роковини Лесі Українки“, навітлить той наш національний скарб, що його наша поетка дове-

ла до вершин. З огляду на русифікацію, що має на меті знищити нашу мову — це буде нашим протестом проти цього. У мистецькій програмі Конвенції почуємо надхненне слово Лесі Українки у піснї й слові.

Та всенародній поклін дамо їй шойно 19. вересня 1971 р. у підніжжі пам'ятника Лесі Українки у Клівленді. Українські жіночі організації ЗСА дали почин до такого свята під протекторатом УККА. У вересні кожного року в Городах Культури м. Клівленду завжди відбуваються Свята Дружби на пошану видатної людини. Цього року воно проходитиме в честь нашої поетки й усі національні групи Городів Культури візьмуть у тому участь. Цей день стане з'їздом усього українського громадянства, а представниць жіночих організацій у першу чергу.

Переходимо тут до другого нашого завдання — ознайомлення американського світу з постаєю нашої поетки. Вже вище згаданий з'їзд буде великим кроком у тому напрямку. Але відкриваються нам і дальші можливості. Це можуть бути виставки її творів у бібліотеках, вечорі її творів у різних американських організаціях. За підставу може послужити нам наше видання „Дух Полум'я“, том перекладів пера Персівалія Канді. Тут знайдемо оцінку її творчости пера проф. К. Маннінга і переклади лірики й драматичних поем.

Поширення цього перекладного твору — це одне з завдань цього року Лесі Українки. Ми повинні подбати про те, щоб він був у усіх доступних нам бібліо-

НАУКОВО-ІСТОРИЧНИЙ КОНКУРС

ФУНДАЦІЇ ІМ. ЛЕСІ І ПЕТРА
КОВАЛЕВИХ

проголосив з початком 1971 р.

ДРУГИЙ ЛІТЕРАТУРНИЙ
КОНКУРС НА СПОГАДИ,

що навітлюють якийсь відтинок
нашої історії.

Спогади можуть охоплювати якийнебудь уривок нашого недавно минулого з позитивним державницьким навітленням.

Літературне Жюрі у складі — Іван Коровицький, Дмитро Левчук, д-р Наталія Пазунок — провіривши оцінку надісланих рукописів, призначить одну нагороду в сумі 250 дол., а другу в сумі 150 дол.

Реченець Конкурсу: 31. грудня 1971 р.

Рукопис слід надсилати в трьох примірниках до Централі СУА під псевдонімом, приложивши прізвище авторки в запечатаній коверті.

теках та служив нам у нашій освідомній праці. Доповнити це можемо томом перекладів „Вибрані твори“ пера Віри Річ, видання Комітету Українок Канади.

Так запланований у нас цей ювілейний рік Лесі Українки. А як він буде здійснений і що нам залишить — залежатиме від нас, нашої готовости і зрозуміння.

Наталія Чапленко

Кульг. освітня референтка
Гол. Управи

Увага!

Кульг.-освітні референтки!

Пізнаймо наші обряди!

Наша багата обрядовість являється ще одним вузлом, що в'яже і скріплює життя нашої спільноти. Тому вона вимагає уваги й пізнання своїх форм, свого коріння. Найбільше зберігає традиції в родині — жінка. Тому жіноча організація покликана до того — продовжувати і плекати народні звичаї і переносити їх на громаду. Цього досягаємо нашими обрядовими й регіональними вечорами. Продовжуйте їх!

Наталія Чапленко

Кульг.-освітня референтка Гол. Управи

Безсмертя

На покуті світу стала жінка, що між жінками рівної ніколи не мала. І не народи сильних потужних держав, володарів колоній, не народи великих вождів, що вели за собою незчисленні армії для завоювання менших чи слабших народів, народили її, а знедолена ворогом Україна з гордою титанічною душею, обдарованою земними й духовими багатствами, красою надхненою і піснею славною.

Нарекла себе ця жінка Лесею Українкою, чим ім'я своє зрівняла з батьківщиною, бо все, що жило в ній, для неї дала, бо була найкращою її донькою, її вибраною дитиною, яка за своєю матір'ю-отчизною лиш українкою могла зватися. Не міг народити її ніякий інший народ, бо ніодин із них не мав сили народити такої величі генія, як Тарас Шевченко — пророка не лиш національного значення, але й вселюдського.

Коли Київ останній раз зустрічав Лесею Українку „було щось невимовно сумне, що зрушувало й шматувало серце. Бліда, прозора постать Лесі з руками, повними квіток, з словами повними енергії, любові і зі смертю в очах“ — згадує Л. Старицька-Черняхівська. Смерть в очах носила вона все своє коротке життя. В шаленому напруженні вона боролася з примарою смерті й фізичним терпінням, гартуючи свою волю, щоб життя на кару не перетворилося і вірила, що перемаже всі душевні бурі, що серед страшних безсонних ночей вогонь той загориться —

„Де жевріє залізо для мечів,
Гартується ясна і тверда криця.
Коли я крицею зроблюсь на тім
[вогні —
Скажіть тоді: нова людина народилась,
А як зломлюсь, не плачте по мені!
Пожалуйте, чому раніше не
[зломилась!“

Коли хто в житті мав найбільшу

перемогу, то нею була Лесея Українка, що смерть перемогла:

„Дарма! Нехай умру я, та думка не
[вмре!
В таке безсмертя я привикла вірить“.

Бог дав їй іскру, а це не солодка барвиста слава, не лаврові вінки,

Світлина Лесі Українки з 1900 року
Ukrainian poetess Lesya Ukrainka,
whose 100th birth anniversary Uk-
rainians are commemorating in 1971

це тяжкий шлях служіння наро-
дові:

„Еачили ви, як велике багаття,
Кида вогонь аж до хмар?
»Божая іскра«, то тяжке прокляття,
Лютий і дикий пожар.
Вогнища того не може людина
Ні запалить, ні згасить.
В кого ж запала хоч іскра єдина, —
Вік її буде носити!“

Загартувала волю свою на незламну крицю, щоб мати силу нести „Божу іскру“, а з іскри піднявся її величний дух над усіми віками, давши їй справжнє безсмертя, бо крилами його були свята ненависть і любов:

„Що ж тільки той ненависти не знає,
Хто цілий вік нікого не любив!“

Всім своїм палким серцем ненавиділа ворога — Росію за поневолення України. Ненавиділа її свідомо, душею й розумом, ба-

чила всю її наготу й відважно проти неї виступала своєю творчістю та здерла облудну маску у відкритому листі до французьких поетів 1896 р., коли вони вітали Росію, називаючи її „великою“ за укладення союзу з Францією. Її картання повинно бути написане вогненними літерами на небі для всіх тих, хто ще й сьогодні недобачає російської облудности. Ось що писала вона: „Ганьба вільним поетам, що перед чужинцем дзвонять ланцюгами добровільно накладених кайданів. Невольа ще огидніша, коли вона добровільна“.

Неволю України переживала вона не тільки, як поет переживає за свій народ, але і як особисту неволю та сором, що палили й душили її, мов марииво переслідували скрізь, накладаючи на неї печаль, скорботу і серце бунтом розривали. Доля її народу й її власна були для неї чимсь дослівно єдиним — нероздільним. В листі до брата Михайла з Відня вона писала: „Ніколи і ніде я не почувала так доткливо, як тяжко носити кайдани, як дуже ярмо намулило мені шию. Не знаю, чи коли вдома були в мене такі години тяжкої, гарячої, гіркої туги, як тут у вільному краю. Мені не раз видається що на руках і на шиї в мене видно червоні сліди, що понатирали кайдани та ярмо неволі, і всі бачать ті сліди і мені сором за себе перед вільним народом“.

Страждання і біль за долю свого народу Господньою карою мучили велику вільну Лесину душу, підносячи її палкі слова до пророчних і месницьких, бо це була душа, яка ніколи не знала й не хотіла знати спокою в неволі. Вона не знала середини: лиш любов або ненависть, не знала іншої відвіді, ні можливості, лиш „убий, але не здамся“, бо так само, як Шевченко в спадок дістала іскру батька Прометея:

„Я чую пал її в своїй душі, —

XVI Конвенція С У А вшанує Лесею Українку

У відповідь на нашу грошову посылку у грудні 1970 р. ми отримали листа:

**До Управи Союзу
Українок Америки
у Філадельфії**

Прохаю прийняти сердечну подяку і передати всім Вашим Відділам за збірку 1,575 дол. на „Церкву в Потребі“. Молю Христа-Дитя, щоб відплатив Вам багатством своїх ласк і благословив найкращими успіхами Вашу жертвенну працю в Новому Році.

Христос Раждається!

**З Архиєрейським благословенням
ІОСИФ
Верховний Архієпископ Українців**

Він, мов пожежі плам'я непокірний,
Він висушив мої дівочі сльози —
.....
Тяжкий твій спадок, батьку
[Прометею!]

Леся Українка сама пізнала й нам передала найвищу істину, що „хто хилився найнижче, того найбільш топтали люди й коні“, що ні сльози, ні ридання, ні мирна коекзистенція, сказавши сьогоднішнім терміном, ні покора, ні терпіння не принесуть визволення, не дадуть зазнати найбільшого щастя, яке може мати народ — волі, бо існує лиш один закон і одна правда:

„Не ми уб'єм, то нас вони уб'ють,
Ми мусимо боротись...“

...Наша смерть
Научить інших, як їм треба жити“.

Ця єдина правда підіймає в її душі тугу. Ця туга велетом встає і неба сягає, а з нього здіймає тяжкі слова докору людям, що збайдужнілі неволі ганьбу несуть без протесту „у своїх заспаних серцях“ і не чують, як „дзвонять голосно кайдани“.

Коли б кайданив брязкіт міг ударить
Перуном в тії заспані серця,
Спокійні чола соромом затьмарить
І нагадать усім, що зброя жде борця.

Як тяжко жаліла вона, що своїми слабими руками не могла підняти меча й ним рубати ворога. Але її слабі руки з титанічною силою підняли найсильнішу і найстрашнішу, дійсно смертельну зброю: її щире, палке, правдиве слово, яке „розстроює рани“ кожному, хто прочитає його: українцеві не дасть спокою в неволі, чужинцеві горітиме смолоскипом, не даючи власти високим ідеалам людства, поетам не дасть зійти зі свого, призначеного „Божою іскрою“ місця. Яка б тиранія не ламала їм хребти, яка б спокуса лінії найменшого спротиву не марила їх, яка б модерна пошесте забрання у безмістності не охоплювала їх, все одно їх вогнем пектимуть Лесині слова: „Не поет, що забуває про страшні народні рани“. Безсмертя судиться тільки поетам, які своїм творчим доріском стверджують, що вони не забули призначення вірно служити своєму народові, відважно стояти на сторожі правди, відважно й жертвенно крокувати в передових лавах борців за волю, виступати проти кожного „діла соромного“ та ревно берегти своє національне мистецтво.

Справжнє безсмертя існує. Воно грандіозне. Воно не вмістилося б у жодну людину, тому живе в душах мільйонів народу, який його народить і щедро розділить із народами світу, в ім'я найвищих ідеалів.

Безсмертя Лесі Українки полягає у всеохоплюючій правді, записаній у її творах про знедолення України та її поривання до волі і краси. У незмірній любові українського народу до своєї Батьківщини, яка збірною силою повстала на всю височину у слабосилій тендітній жіночій постаті з титанічним духом, народженій на світ всією Україною, щоб закарбувала цю любов і смолоскипом лишила палати над віками, вказуючи несхибний шлях, яким мусить прямувати народ.

Жоден геній не приходить на світ сам, як індивідуум, відірваний

від народу і від того, що попереджувало його народження. Його виношують століття, тисячеліття — багато, багато поколінь народу, даючи йому плідючий ґрунт, свою питоменну вдачу, свою велетенську душу й силу виявити все те, що болем і бунтом кричить у ній, те, що молитвою припадає до краси, те, що є в ній божеське і своє право на те, що кожному народові дав його Творець.

Друкуємо уривок з есею про Лесю Українку, що був нагороджений на 8. Літературному Конкурсі СФУЖО.
Ред.

НОВІ ВИДАННЯ

Ірена Книш: Віч-на-віч із Україною, горстка радянських вражень. Накладом авторки, Вінніпег, 1970 р. 126 ст.

Читаючи репортажі з подорожі по Львові, Києві, Криму та врешті Москві, відчувається „паки і паки“, що „самостійність“ України це лише шильд, розчислений на те, щоб замилити очі тим, які незорієнтовані в ситуації. З моря насильної московщини, що опанувала українські міста, авторка вилує відважні, спонтанні, чи роздумані вияви української свідомости. Власне ці прояви українського духа, хоч і зацькованого і заляканого, дають авторці змогу твердити, що „час несе перемогу для українського ренесансу“.

Василь Софронів Левицький: Кланялися вам три України. Репортаж про туристичний марафон по українських поселеннях у Югославії, Чехословаччині і Польщі. В-во „Новий Шлях“, Вінніпег-Торонто, 1970.

Автор репортажу — це досвідчений письменник і журналіст. Він розуміє читача та знає, що його зацікавить, а рівночасно вміє на місці знайти особи чи особистості, з якими варто читача познайомити. „Три України“ написане живо, цікаво, повне дрібних, але характеристичних, подій чи розмов. Автор „веде“ вас за собою по „грехо України“ і ви відчуваєте ритм їх життя разом із ним. Тепер, коли Пряхівщина внаслідок советської окупації, та Югославія, наслідком землетрусу, ста-

З давнини

Уривки зі спогаду

Мої перші і найраніші згадки про Леся линуть у далеке минуле — аж в ранній дитячий вік, коли мені було 8 а може 9 років.

Готувалась до якогось свята вистава дитячої опери „Зима і Весна“, яку написав мій батько Микола Віталійович Лисенко. Ця опера є значно серйознішою і складнішою, аніж інші, теж дитячі — „Коза-Дерева“, „Пан Коцький“, а між тим „артистичні сили“ склалися з самих дітей. Я і тепер дивуюся, коли згадую, як це ми, діти, змогли подолати такі труднощі. Та, певно вирішальною була тут допомога дорослих. Одним із найкращих порадників і постійних керівників у цій справі була Леся Українка, або просто Леся, як у нас її тоді звали. На її долю випали самі найбільші турботи — вона режисер і балетмайстер, костюмер і декоратор, а до того ще й суфлер.

Леся сама придумувала ескізи і сама ж по них шила вбрання для Осені, Зими, Сніговика і для Весни. Не забуду, як нам, дітям, всім дуже подобалося вбрання Осені (в цій ролі виступала моя зовсім маленька сестричка Мар'яна) — воно все було покрите чудовими листочками осінніх кольорів. Від мого костюму (Весна) так і віяло весною: рожева сукня була покрита зеленою прозорою марлею, а поверху рзскидалися весняні яскраві квіти. А Зима! Це була справжня зимова царівна з блискучою короною на голові, усипаною сліпучими діамантами. Ми всі дивувалися такому „ювелірному“ мистецтву Лесі. Сніговик (мій брат Остап) був одягнений у гарний біленький козушок з торбинкою, з якої увесь час сипався сніжок.

І це все було досягнуто голов-но через Лесине старання.

ли предметом живішого зацікавлення, варто поручити цю книжку нашій молоді, щоб могла заізнатися з людьми, з якими вони так живо співчують та яким стараються допомогти. **МЗО**

Згадуючи оцю виставу та підготовку до неї, я і тепер дивуюсь — звідки в неї бралось стільки енергії, любови до цієї справи, а головне — терпіння і витримки. Щодня ж Леся приходила муштрувати нас, приміряти костюми, повторювати по десять раз найтрудніші сцени, що нам дуже не хотілося. Особливо ж нам набридло повторювати рухи, а саме за цим Леся дуже слідкувала. Бувало, що нам уривався терпець і ми втікали куди попало. Та невблаганний режисер ловив нас, виводив з-під канапи або із-за якоїсь шафи і становив кожного на своє місце. Не пам'ятаю, щоб Леся коли-небудь з цього приводу

дратувалась, — завжди спокійна, лагідна, ще й жартує.

Та й взагалі вона завжди була лагідна і вражала мене своєю витриманістю, особливо ж у ті часи, коли хворіла і коли їй було боляче.

З того часу, як Косачі поселилися рядом із нами, не було мабуть такого дня, що ми, Лисенки, їх не відвідували. Старицькі були нам родичі — наша тітка, сестра батька, Софія Віталіївна — то дружина Михайла Старицького і, звичайно не було нічого дивного, що між нами були дружні стосунки. Косачі були нам чужі, але

Леся Українка записувала народні пісні в Колодяжному й околиці. Наприкінці 90-тих рр. передала Миколі Лисенкові чималий зошит із записами волинських пісень. Деякі з них проспівувала йому, щоб він міг краще вловити модуляцію мотиву.

Poetess Lesya Ukrainka loved Ukrainian folklore, some songs she sang for composer Mykola Lysenko who put them to music

Один із проектів пам'ятника Лесі Українці, що його виконав мистець Михайло Черешньовський для Українського Городу Культури в Клівленді
 One of the projects of Lesya Ukrainka's monument by Mykhaylo Cheresniwskyj

фактично рідніше рідних. Ніколи ніхто не вірив, що Лисенки з Косачами не рідня — такі хороші були між нами взаємини. Ми, діти, любили ходити до Косачів, коли їхня молодь бувала вся в Києві, особливо коли дома була Леся, — тоді ми бігали до них по кілька разів на день. В таких випадках майже завжди одчиняла нам двері Леся, бо її кімната була найближчою до входних дверей, і хоч ми таки добре набридали цією біганиною, вона завжди зустрічала нас привітно: „А Лисинчата!“ Або „О, Aline et Katherine!“

В той час — а було це в 90-тих роках — у нас щосуботи збиралися учасники гуртка „Література“. Сюди належали старші і молодші, уже відомі й визначні письменники, а також і зовсім молоді, що тільки-но пробували свої сили. О-

середком гуртка були найстарші та найповажніші діячі: М. Лисенко, М. Старицький та О. Косач (Олена Пчілка), а коли в Києві перебувала Леся, то вона теж була в числі фундаторів, не дивлячись на свою молодість.

Мені завжди було мило спостерігати, як такі шановні, старші за віком і заслугами діячі, як Старицький, Ковалевський і мій батько, ставились до молодої і такої скромної Лесі з глибокою любов'ю і повагою. При чому це виявлялось без зовнішніх показних ефектів, без підкресленої люб'язності, але просто і щиро. Леся раділа з того, що наш батько, не будучи сам літератором, віддавав стільки уваги цьому гурткові і був по суті його організатором. Вона казала, що доки існують такі люди, як Микола Лисенко, українське слово житиме, хоч би й як переслідували його новітні фараони.

Не дивлячись на різницю в роках, стосунки між Лесею і моєю мамою Ольгою Антонівною були не тільки дружніми, а товариськими, близькими і завжди сердечними. Думаю, що в пошані, яку виявляла Леся до моєї матері, була вдячність за те, що вона доклала величезних зусиль, щоб створити якнайкращі умови батькові в його невтомній праці.

Десь наприкінці 90-их років, у нас сиділа Леся і розмовляла з мамою, а я в протилежному кінці кімнати готувала свої уроки. Та коли зайшла мова про поезію і зокрема про жіночу долю в ній, то я почала прислухатись. Леся наводила приклади зі світової літератури про те, як найвидатніші поети висвітлювали це питання, вона цитувала уривки з окремих віршів, згадувала Шевченкову Катерину і наймичку. Але мати зауважала, що є ще одне зовсім не висвітлене, але болюче питання в цій темі — це гірка доля жінки, що є дружиною генія, дружиною великої чи просто видатної людини. Леся уважно слухала, а моя мати якось збуджено про все говорила, і в її голосі відчувалася скарга на свою долю, на долю жінки, що зреклася власного ім'я і незалежності і стала придатком свого чоловіка, загубленою тінню.

— Лесею, голубко, гордість наша, ви ж багато можете зробити своїм крицевим словом! Спростуйте цю образу, скажіть своє слово в захист гордої жіночої душі, скажіть, що не тінь вона...

Виходила Леся від нас зосереджена, замислена. В 1900 р. померла від родів наша мама. Коли уляглося трохи перше горе, я взялась переглянути мамин архів: книжки, нотки, листи, альбоми тощо. Серед листів побачила книжечку „Думи і мрії“, видану у Львові у 1899 р. Розгорнула. Між сторінками, де розпочинався вірш „Забута тінь“, лежав згорнутий папірець — то був автограф згаданого вірша. Збірку я вже бачила й читала раніше, бо Леся зараз же нам її подарувала, як тільки одержала з друку, однак особливої уваги я не звернула на „Забуту тінь“. Але тепер, коли дійшла до слів „Хто вона? Се жінка Дантова“. Мені раптом усе згадалось. Та це мамині слова в розмові з Лесею, що відбулась два роки тому:

І не раз
 Його рука, шукаючи підпори,
 Спиралась на її плече запевне.

А далі я вже читала, ридючи оці такі знайомі, такі гіркі слова:

Так, вірна тінь! А деж її життя?
 Де ж власна воля, радощі і горе?
 Історія мовчить. Але я бачу в
 думці
 Багато днів смутних і самотніх,
 Проведених в турботному
 чеканні...

Мене дуже вразило, що Леся так щиро й глибоко перейнялась маминим почуттям і так майстерно, просто геніяльно відтворила у сюжеті, здавалося б такому далекому.

Після смерті мами мене забрали Ольга Петрівна Косач на літо до себе на хутір Зелений Гай, що біля Псла в Гадячі. Леся туди прибула не скоро, бо десь затрималась у дорозі, повертаючись із закордонного лікування, а коли приїхала, то сказала мені:

— Ось Га лю, як собі хочете, а доки я тут, то ви будете мені щодня співати татові романси.
 (Докінчення на стор. 10-ій)

Творці пам'ятників

За нами 1961—1971, одне десятиліття. В ці роки припадають не тільки роковини Лесі Українки, але й спорудження її пам'ятників. У 1961 р. врочисто завершено заходи для пам'ятника Лесі в Городі Культури в Клівленді. А десять років пізніше відкриють пам'ятник у Києві, столиці України. Цей факт говорить за себе. Ініціатива українських жінок, згуртованих у Союзі Українок Америки, випередила на 10 літ заходи „культурного“ проводу УРСР.

Хто ж були творці тих пам'ятників? Це було також для них велике свято. Бо відтворити постать поетки — це значить — поєднатись духово з її творчістю. Створити в камені чи бронзі щось — гідне її величі і сили.

Союз Українок Америки запросив до цього завдання скульптора Михайла Черешньовського. Він виріс із гір Лемківщини, перейшов через різьбарську школу в Коломиї й Інститут Пластичного Мистецтва у Кракові. У брехливий час 2. світової війни ввійшов у ряди Української Повстанської Армії і разом із рейдуючими відділами передістався на Захід. Щойно тут українське суспільство пізнало його творчість. Тепер він очолює Об'днання Українських Мистців в Америці.

Про те, як М. Черешньовський

Скульптор Михайло Черешньовський
Sculptor Mykhaylo Cheresniowskyj,
who made the statue of Lesya Ukrainka for the Ukrainian Cultural Garden in Cleveland, Ohio

творив постать Лесі Українки, пише він у своїх листах. „Це жінка під 30 літ. Глибокий спокій у виразі на лиці, з легким стурбуванням на чолі. Дивиться вона не на вас, а десь далеко. На плечах хустка, яку підтримує лівою рукою, а в правій руці, спущеній вільно вниз, вона тримає забуту нею квітку.

Чи може майстер мертвою глиною, а потім у холодній бронзі, виразити те все? Треба добре попрацювати, щоб почуття перенести на глину, хоч частково знайти спосіб, який може відтворити форму, що виражає бажання“.

Прочитавши твори Лесі Українки і переглянувши всі доступні йому світлини, мистець сперся на одній із 1900 р., де вона спільно зображена з Ольгою Кобилянською. Це послужило йому за підклад для обличчя поетки. А її духовий образ навів йому один її лист, що вона написала його коротко по смерті чоловіка, якого любила. Звідтіля промінує сила і спокій, що її залишає тільки велике терпіння.

І так постав цей пам'ятник, що був поклоном українського жіноцтва і візією її постаті на чужій землі.

Творцем пам'ятника Лесі Українки в Києві стала скульпторка Галина Кальченко. Її твір виділено з-поміж кільканадцять проектів, що їх дав уже третій конкурс, розписаний міністерством культури УРСР.

Не знаємо звідкіля походить мисткиня та як творила вона цей скульптурний образ. Про неї відомо тільки, що вона була студенткою архітектурного факультету й аж на четвертому курсі переключилася на студії скульптури. Вчилася в Михайла Григоровича Лисенка і з вдячністю згадує його як учителя і мистця.

У мистецькому доріжку Галини Кальченко є багато скульптурних портретів. Вона створила образи письменників, композиторів, працівників мистецтва та й інших людей. У своїх постатях вона заховує риси подібності, але кладе натиск на якусь особливу прикмету, що промінує в даній людині.

Скульпторка Галина Кальченко
Sculptress Halina Kaldhenko's project of Lesya Ukrainka's statue won a prize in Kiev, Ukraine

Створені нею обличчя — не замкнуті, не зосереджені, вони відкриті для глядача.

Особливо вдало творить вона портрети жінок. Може тому, що їй легше вжитися в духовий світ жінки-мистця, а може й тому, що її монументальність краще відповідає жіночим, як чоловічим постатям. Так вона створила скульптуру Ольги Кобилянської у 100-ліття її народин, так зобразила письменницю Марко Вовчок і малярку Татяну Яблонську. А тепер приступила до створення скульптурного портрету Лесі Українки.

— Ліплю тільки тих, чия творчість чи героїзм схвилював мене, кого відчула серцем — інакше не можу, не вмю. Якою б гарною зовні людиною не була, я не ліптиму її портрета, якщо не побачу, не відчую її внутрішнього багатства“.

Ще не маємо світлини пам'ятника у сучасну хвилину. Та в невеликому збірнику „Г. Кальченко“, В-во „Мистецтво“, Київ, 1969, є дві світлини скульптурного портрета Лесі Українки. У переданні обличчя мисткиня оперлась на молодечій світлині поетки. І хоч портрет має свою привабу, проте не віддає чару, що його має вираз її зрілих літ.

Галина Кальченко створила також медалью до 100-річчя. Голова Лесі показана тут у півоберті у формі барельєфу. На звороті викарбовані слова:

На виховні теми

Редагує Вих. Комісія СУА

СВЯТКУВАННЯ В РОДИНІ

Звичайно в родинному крузі святкуємо свята, що мають свої вироблені традиції, по більшій часті зв'язані з релігійними нагодами. Різдвяні чи Великодні святкування зближують родину і збирають її для певного ритуалу, що хоч у малому відмінний від усіх інших. В той спосіб діти підрастають і вважають ці дні відмінними від усіх інших, та на ціле життя витворюють собі спомини про них. Так продовжується і збагачується народна традиція, і так зміцнюється родина.

Чому не поширити б нам такий спосіб святкувань і до інших свят? Взяти б хоч і національні роковини. Часто діти чи навіть молодь приходять на академії, не маючи найменшого поняття, чому саме ту чи іншу дату чи особу треба вшанувати. На жаль реферати, що їх часто заслухуємо під час тих же академій, зовсім не вияснюють цього питання. Також не все можемо числити на те, що школа дасть відповідь на те. Залишаються отже батьки, здані на власну ініціативу.

Візьмим конкретно до уваги роковини Лесі Українки. Скільки підростаючої молоді знає, чому саме її роковини святкуємо так урочисто? Меншим дітям треба це йнакше вияснити, старшим інакше. Можна б попрохати старших дітей у родині прочитати деякі вірші Лесі, могла б мама розказати про Лесине життя у сприйнятливій формі, якщо вдома є музикальні люди, можна б заграти мелодії до деяких творів. Таким чином постать Лесі Українки стала б дітям ближчою, а не лиш поеткою, про яку

Як я умру, на світі запалає
Покинтий вогонь моїх пісень...

Віщі слова! Цей вогонь запалив не одне покоління до дії. Він зрушив також Союз Українок Америки до створення пам'ятника на десять літ скоріш, як це сталося в столиці України.

Л. Бура

НАД КОЛИСКОЮ

Спи, дитино, спи, любенька,
Швидше оченьки закрой!
В хаті тихо і тепленько, —
Спи спокійно, синку мій!

Мама завжди біля тебе,
Мама нічку ледве спить,
Все турбується, чи треба
Для синочка що зробишь.

Спи, маленьке! Люлі, люлі!
Плаче вітер в димарі:
„Чи у хаті всі поспули? —
Дуже холодно в дворі!

Люлі, люлі! Спи, синочку —
Не пушу його до нас!
Ти заплющуй тихо очки...
Люлі, люлі! Спати час!

К. Перелісна

треба запам'ятати певні факти, бо цього вимагає учитель.

Якщо такий день буде переведений свobodно, без насилля ми витворимо ще один зв'язок, що буде зближувати дитину до української культури.

Розмова з мамою

Відколи мій Славко пішов до другої кляси, я довідаюсь про його зацікавлення, приємности чи клопоти від сторонніх людей. Вдома він майже цілковито перестав про себе говорити. Чи це нормальне явище, чи треба б нам цьому запобігати?

Молода мати

Один із найбільш скомплікованих процесів, що його дитина переходить у часі початкової школи, є намагання відокремитися від родини. Дитина того віку „виходить із дому“ фізично й психічно. Фізично він стає майже самовистачальним: він сам одягається, сам умивається, сам може себе нагодувати, коли він голодний, часто сам може йти до і зі школи. Психічно він чувся б цілковито розгубленим без безпеки, яку йому дає приналежність до родини, але він починає відчувати, що він повинен належати до родини, як окрема одиниця, як особа. Тому то, перш усього, він старається

виломитися від цілковитої залежності від родини. Цей процес вносить певний конфлікт між батьками і дитиною, перший із цілого ряду конфліктів. Він також вимагає великої відваги зі сторони дитини — це він уперше виходить із безпечного закутка в „широкий світ“. Від батьків вимагається вирозуміння й такту. Ваш Славко дальше Ваша дитина, але він пробує доказати, що він уже не є немовля. Часто в тому він може навіть Вам спричинити прикрість, але це зовсім несвідомо. Його поведінка зовсім типова, та й можете бути певні, що якщо б у нього були справжні поважні клопоти, він у першу чергу звернувся б до Вас про поміч.

Мушка

НОВІ КНИЖКИ

Іван Франко: Королик і ведмідь, казка із збірки „Коли ще звірі говорили“. Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді. Торонто—Нью Йорк, 1970. 16 ст.

Світ, в якому звірі говорять, завжди захоплює малого читача. Особливо це правдиве, коли казка опрацьована Франком. Мимоволі прізвище лишається в пам'яті й таким способом дитина змалку запізнається з велетнем української літератури. Видання чепурне, друк виразний, а багаті ілюстрації Михайла Михалевича напевне причиняться до популярности цього видання.

МЗО

Окружна Рада СУА у Шикаго
видала книжку для дітей

Романа Завадовича:

Чародійні музики

з ілюстраціями Юрія Козака

Книжка присвячена пам'яті
Марії Яримович,

провідної Союзянки нашого міста

Ціна 2.50 дол.

Замовляти:

Ukrainian National Women's
League

936 N. Western Ave.
Chicago, Ill. 60622

Музикальні сестри

Ім'я музичної сім'ї Цісіків відоме нашій публіці. В одній із американських рецензій з концерту на якому виступали батько й обидві дочки, дотепно сказано „видіється, що немає кінця талантам у родині Цісіків“. І дійсно все щось нового чуємо про успіхи батька та дочок.

Розмовляємо з обома сестрами — Марусею і Квіткою.

Піаністку Марусю стрічали ми на естраді вже від ранньої її молодости. Вона ж бо акомпанювала скрипалям, учням свого батька, від 13 року свого життя. Акомпанювала теж і співакам. Коли помер проф. Р. Савицький, що звичайно товаришив проф. Цісікові, заступила його Маруся з успіхом акомпанюючи на речиталах і концертах. Акомпаніємент — нелегка справа і навіть добрі піаністи бувають поганими акомпанієторами. Рецензенти відзначають непересічний хист до акомпанієменту. Але Маруся Цісік не тільки товаришить. Вона виступала із великим успіхом на чотирьох самостійних речиталах у Нью Йорку, не числячи самостійних концертів у каледжах та участі у збірних виступах. Улюбленими її композиторами це пізні романтики — Шопен, імпресіоністи як Дебюссі і Равель, але теж Барток.

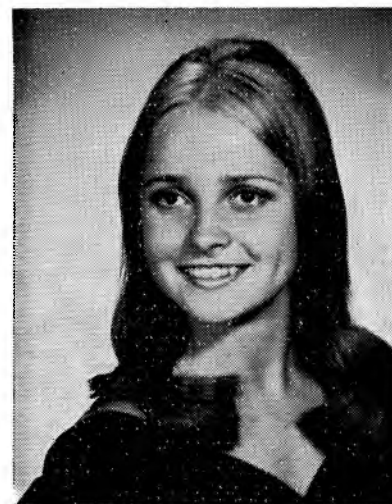
Марія Цісік
Pianist Maria Cisyk

Але програми її концертів виходять поза цих улюблених. Рецензенти так українські як американські говорять про незвичайне вичуття стилів. Відмічують теж інші високі технічні й інтерпретаційні якості, які свідчать що вона обдарована „феноменальним піаністичним талантом“. На жаль неможливо цитувати тут усіх рецензій.

Початки науки гри на фортепіані давав сам батько, а опісля такі педагоги як Вадим Кіпа, Роман Савицький та Любка Колесса. Ця остання приїздила до учнів на лекції із Канади. Висока пані із рудавим волоссям завжди в чорному, залюбки у пелерині. Дуже вимоглива. Коли слухаю про неї — пригадуються концерти Любки Колесси у Львові. Вся молодь „любилася“ у ній, наслідувала її зачіску та носила її фотографії.

Маруся закінчила High School of Performing Arts і її прийнято до Музичної Школи Джульєрда, де мала стипендію. Фортепіану вчив проф. Мюнц. Після закінчення школи зааганжовано її тут же, одну жінку, як асистента при катедрі історії і теорії музики. Вже працюючи зробила там магістерію. Виїзд із Нью Йорку перервав цю працю і тепер є вона у Бінгемтоні вже повноправним членом факультету Юніверситі оф Нью Йорк. Викладає теорію музики та фортепіан, але рівночасно робить докторську працю на університеті Корнель. Темою є композитор Скрябін. Помимо цих праць вправляє денно 4-5 годин, бо має амбіцію і буде виступати з речиталами. Знамениті рецензії українські й американські до того не тільки заохочують, але і зобов'язують.

Молодша сестра Квітка теж виступала від ранньої молодости. Чотирорічною співала на дитячій костюмівці пісню „Мамалига“. В опері Коза Дереза, що її приготавляв її батько а режисувала О. Добровольська, 9-літня Квітка співала „Лисичку“. Грала теж постійно у струнній оркестрі,

Квітка Цісік
Singer Kvitka Cisyk

що її zorganizував її батько, а яка нажалі не існує від коли учні покинувши школи — роз'їхалися.

Найповажнішим був концерт Баха на дві скрипки, що його Квітка виконала разом із батьком на його речиталі. Рецензія із концерту присвячує багато місця і признання 15-літній тоді Квітці, підкреслюючи трудність цього концерту.

Так отже Квітка грає на скрипці і співає. Три роки вела пластований ансамбль із 12 членок 30 Куреня. Цей ансамбль виступав не тільки на таборах, але запрошений на різних громадських імпрезах. Великим успіхом був виступ мішаного ансамблю на вечорі самодіяльності з нагоди 20-ліття Ньюйорської Станиці.

Спів Квітки наганий на платівці нар. пісень. На жаль на цій гарній платівці не зазначено, котрі саме пісні виконує вона. У приготуванні друга платівка.

Скрипка і спів це не все. Як учениця балетної школи Роми Прийми-Богачевської виконала Квітка титулову роль у балеті Попелюшка. Так отже скрипка, спів і балет. Все успішне, але щось треба вибрати.

Минулого року закінчила Квітка High School of Music and Arts і вступила до Каледжу у Бінгемтоні призначеного для винятково талановитих (де викладає її сестра). Балет відпав, тут студіює скрипку і спів. Скрипку вчив її від малої батько, співу досі не

Сучасна світлина могили Ольги Басараб. Проект нагробника виконав мистець Роберт Лісовський у 1925 році.
Tombstone on the grave of Olga Basarab in Lviv, Ukraine

вчилася. Любить однаково одне і друге. Що вибрати? Її голосом зацікавився професор співу Віліям Левіс із Метрополітен Опери і твердить, що голос Квітки надається на колоратуру. Школа приготує поодинокі сцени різних опер: Квітка бере в цьому участь. Професор намовляє її вибрати спів. При таких різносторонніх талантах вибір нелегкий.

Обидві сестри активні у громадському житті, особливо в Пласті.

Під час розмови сестри неодноразово підкреслюють, що свої успіхи завдячують батькам. Самі здібності без праці і заохоти не дали б такого вислідку. Ікер колись дотепно сказав: „Тато і дочка грають, а мама ноти носить“. Справді роля мами переважна — вона ж бо (сама колись учениця свого чоловіка), хоч сама не музикує, але організує музичне життя, створює сприятливу атмосферу для своєї, якже обдареної, музичної сім'ї.

Особистий чар, скромність та врода сестер Марусі і Квітки — це ще додатковий туз у їхній музичній кар'єрі.

Уляна Любович

Чи Ваша приятелька вже має „Наше Життя“? Якщо ні, то подаруйте їй його з нагоди свят чименим!

З ДАВНИНИ

(Докінчення зі ст. 6)

І щодня, як тільки спадала спека, Леся кликала мене на веранду і разом з Лілею заставляли мене співати пісні на слова Франка, Дніпрової Чайки, Олеся, Гайне. Одного разу я надумала піднести сюрприз Лесі, сказавши, чи вгадає вона, що це? Я несподівано заспівала романс тата „Смутна провесна“ на слова Ади Негрі в перекладі Лесі. Леся не знала, що цю річ покладено на ноги і була приємно вражена, бо романс таки дуже сподобався їй.

Леся дотримувалась певного розпорядку дня в Зеленому Гаї. До обіду вона в більшості не появлялась нікуди — сиділа в себе і працювала, а вечором була серед товариства.

Одного разу надвечір відбулася прогулянка човном, були Рада Драгоманова, Іван Труш, Кривинюк, Леся і був Сергій Мержинський. Мержинський був дуже красивий, але вигляд мав хворобливий і сумний. До того ж був мовчазний і стриманий і, як мені пригадується, чомусь завжди з опущеними очима. Леся була для нього уважна і здається, дуже близько приймала його хворобливий стан. Але чудова природа брала своє, і загальний настрій був веселий і безтурботний. На наше прохання Леся прочитала щось із своїх поезій, але що — не пам'ятаю. Потім на загальну вимогу вона прочитала свій найперший вірш, написаний у дитячі роки — „Ні долі, ні волі у мене нема“.

Далі пригадується мені період 1905-1906 років. В Росії був голод. Скрізь улаштовувались вечори по збору коштів для голодних. Я вирішила влаштувати платний шевченківський вечір своїми молодими силами і звернулась до Лесі з проханням скласти програму деклямацій і бути репетитором і режисером. Вона охоче згодилась, хоч почувалась нездорово. Майже вся підготовка до цього вечора проходила в помешканні Косачів. Тут же збирався і хор, що готувався під диригуванням Климента Квітки.

Завдяки наполегливості Лесі вечірка вдалася добра, збір грошей був гарний. Лесі всі дякували.

Новинки з Централі

Дня 24. січня 1971 р. відбулася в Нью Йорку чергова нарада Статутової Комісії США. Проводила нею п-ні Ірина Падох, статутова референтка Гол. Управи. Присутні були пп. Осипа Грабовенська, Олександра Різник, Дора Рак і Наталія Даниленко. Комісія переглянула і доповнила зміни статуту, що торкались Гол. Управи і Відділів США.

Дня 25. січня 1971 р. відбулося в Нью Йорку чергова нарада Музейного Комітету США. Проводила нею п-ні Лідія Бурачинська, містоголова Гол. Управи, а присутні були п-ні Марія Ржепецька, голова Комітету і пп. Оксана Щур, Катерина Пелешок, Іванна Петрівська, Оксана Рак і Люба Волинець. Предметом нарад було обслідування музейних експонатів, намічена виставка кераміки і ведення музейної сторінки в нашому журналі.

Дня 29. січня 1971 відбулась у Нью Йорку нарада Культ. Освітньої Комісії США, якою проводила п-ні Наталія Чапленко, культ. освітня референтка. У ній взяли участь пп. Мирослава Савчак, Анна Кізіма, Люба Волинець і Лідія Бурачинська, члени. Комісія розглядала плян святкування роковин Лесі Українки, вислід якого поданий на ст. 2.

У днях 29-31. січня 1971 відбулась в Нью Йорку пленарна Сесія Секретаріату СКВУ. В нарадах Екзекутиви взяла участь п-ні Олена Лотоцька, голова СФУЖО і почесна голова США. В Комісіях СКВУ брали участь — пп. Стефанія Пушкар, голова, Лідія Бурачинська, заступниця, Осипа Грабовенська, секретарка, і референтки — Наталія Чапленко, культ. освітня й Ірина Пеленська, пресова.

ЧИ ВИ ПРИЄДНАЛИ В ЦЬОМУ РОЦІ ХОЧ О Д Н У ПЕРЕДПЛАТНИЩО?

Це була моя остання зустріч з Лесею Українкою, з нашою незабутньою Лесею.

Із книжки „Спогади про Лесю Українку“, Київ, 1963.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1971

Ні вище, ні нижче

XI-тий Літературний Конкурс СФУЖО інакший від усіх попередніх. Як завжди, на нагороди призначено, дякуючи Марусі Бек, посто долярів, і до участі запрошені „жінки — письменниці або всі, хто хотіли б ними бути“. До речі, помірковано трохи про це: чи не була б це фірточка, котрою на конкурс могли би пролізти чоловіки? Адже право участі надано жінкам-письменницям і „що хотіли б ними бути“. А що якби котрий чоловік захотів стати письменницею? Якщо Марко Вовчок писала під чоловічим псевдом, чому не міг би чоловік писати під жіночим? Такі випадки вже й були, а тепер, завдяки жіночому визвольному рухові й формулі конкурсу СФУЖО, їх може стати більше. Проте, оскільки досі жодна премія не припала чоловікам, можна зробити висновок, що ніхто з них не захотів бути жінкою, навіть задля літературної нагороди.

— Я б на таке пішов, — говорив мені один літератор. — Але може статися, що нагороди не отримаю, а тільки себе на сміх введу. Хай уже вони самі беруть ті нагороди, а я важитиму на Нобля.

Справді спантеличила жінок-письменниць і „всіх, хто ними хотів би бути“ вказівка, що одну нагороду призначено для учасниць „нижче 35 літ“, а другу — для учасниць „вище того віку“.

Отут то і почалось...

— Що значить „нижче 35 літ віку“? Може — що одна нагорода для низеньких, а друга — для високих?! То хто ж і коли буде нас міряти і з якими закаблуками?

— Ні, вище 35 — значить, людина ще молода і росте. А нижче — то вже до землі хилиться.

— Якраз навпаки: Нижче 35 — значить, що не доросла, дитина ще; а вище 35 — це вже старша генерація. Отак, як у нас: я, наприклад — „нижче“, а ви — „вище“.

— По документах і справді так би виглядало: мені 36, а вам 34.

Але, по-перше, я своїх документів нікому не показую, а по-друге, і з мене, і у вас вони „підмоложені“, і ви про це дуже добре знаєте.

— Вам ще можна якось розібратися, — втрутилась у суперечку третя дама невиразного віку. — А от мені якраз 35, і я ніяк не можу вирішити, чи я вище, чи нижче...

— Щасливиця! Ви маєте вибір, а отже і всі передумови для виграшу.

— Звичайно, що маю, але в якій категорії вигідніше?

В тій, їх — що „нижче“. І в молодій генерації будете, і більше шансів на перемогу, бо менше змагунів.

— А що як сама Маруся Бек спокуситься на такі умови та й надішле новелю на свій конкурс? Може і сотня в гаманець вернеться... Наша ж Марусина красномовна, то може й тут позмагатись. А як виграє, матиме сатисфакцію за програні вибори на мейора Детройту!

— До того ж, вона може йти в „нижчу“ категорію, бо її день народження припадає тільки на переступний рік, так що вона вчетверо молодша від свого віку.

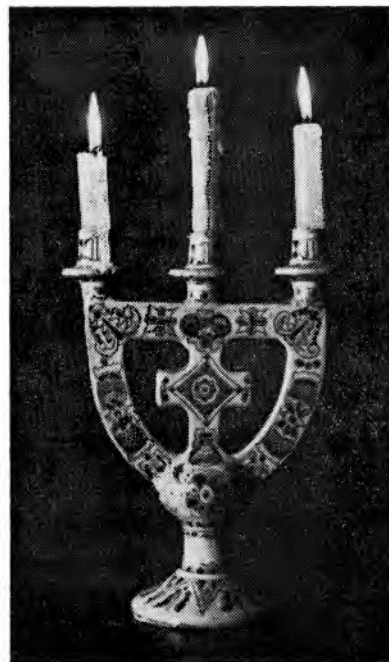
Скоро до управління конкурсу почали сипатися з усіх сторін листи проти пониження жіночої гідності. Скажіть будь-ласка, яка, врешті, — різниця, вище чи нижче? Таж у нас ані одна громадянська діячка, хай би їй і вісімдесят стукнуло, не згодиться на влаштування ювілею. Ювілеї — це чоловічі привілеї, а ювілей жінки — це її гарний, молодечий вигляд. Ну, а метрика, замкнена на три замки, бережеться тільки для Social Security.

Деякі письменниці з обурення навіть збойкотували цей конкурс!

І така скоїлась біда з тим розподілом на молодших і старших, що ось уже добігає реченець но-

вого конкурсу, а журі ще й досі не розсудило попереднього.

Врятувати ситуацію можна було би так: призначити обидві премії для учасниць **нижче 35 літ** при умові, що журі не вимагатиме посвідки про дату народження.

Свічник із Гуцульщини (трійця), виконаний у робітні Павлини Цвілик
Candleholder from the Hutzul region, now in the UNWLA Ukrainian Folk Art Museum in New York City

Заходами Музею Нар.
Творчости США,
що приміщений в Укр. Інституті
Америци
відбудеться 24. квітня 1971 р.
**ПЕРШИЙ КОНКУРС І ВИСТАВКА
КЕРАМІКИ**

До участі в Конкурсі запрошені
всі мистецькі сили, що займаються
виробництвом кераміки.

Зголошення і вироби надсилати
до Інституту
до 15. квітня 1971 р.

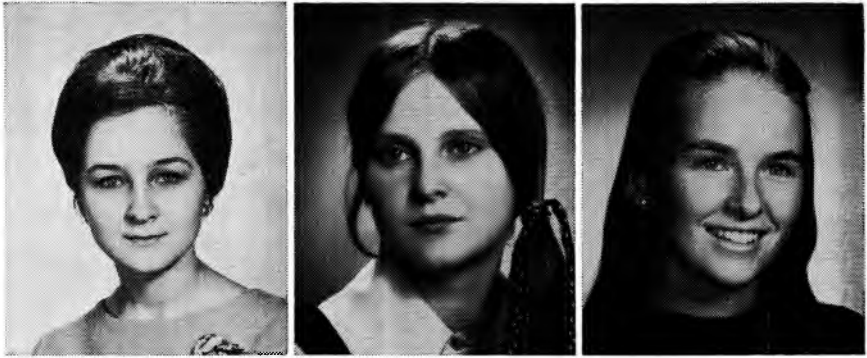
2 East 79th Street
New York, N. Y. 10021

Квіт наших Округ

Недавній Баль Української Преси виявив талановиту жіночу молодь. Скільки їх перейшло через шпальти нашої преси! А між ними виділялось наших сім кандидаток не тільки красою, але й осягами в молодечому середовищі.

До фіналу БУП дійшла Марійка Мандрусяк із Ньюарку, де вона репрезентувала журнал Наше Життя. Поміж відзначеними знайшлися — Марта Перейма з Бофало і Мирослава Мудрак із Клівленду. Та в наших Округах ще є й інші талановиті й гарні дівчата, здебільшого дочки наших членок. Коли б так наш журнал улаштував констест — мав би з кого вибирати!

У рубриці „Квіт наших Округ“ будемо їх подавати.

Ще про Баль Української Преси

Кандидатка Округу Рочестеру, п-на Марта Перейма (перша зліва) була відзначена на Балю Української Преси, що відбувся 30. січня 1971 р. у Філядельфії. З Округу Рочестеру кандидували між іншими ще Леся Тимочко з Рочестеру і Роксоляна Тим'як із Сиракуз.

At the Ukrainian Press Ball held Jan. 30, 1971 in Philadelphia, Pa. Martha Pereyma of Buffalo was distinguished as candidate of the Rochester Regional Council. Other candidates were Lesya Tymochko of Rochester and Roxolana Tymiak of Syracuse

НАШІ ГРАДУАНТКИ

Впродовж 1970 р. подавали ми списки молодих дівчат і жінок, що закінчили вищу освіту. Відомості черпали ми з наших Округ, що зібрали ті списки. Тут і там спізнилося зголошення і вже не ввійшли до списку. А тепер подаємо додатково всіх, що градували в 1970 р. Вітаємо їх на новій життєвій дорозі!

Округа Рочестеру:

Оксана Лебедь-Кулик, студіювала педагогію в Мек Гіл університеті й Каледжі св. Йосифа в Монреалі й закінчила в 1964 р. із ступнем В.А. Була секретаркою Союзу Укр. Студентів Канади і ТУСМ-у. В червні 1969 р. досягнула ступінь магістра в Рочестерському університеті з дитячої психології. Учителює в місцевій школі, є референткою мол. Відділів в Окр. Раді СУА, а в січні 1970 року була вибрана головою 46 Відділу СУА ім. Олени Теліги. Є активною членкою жіночого хору „Чайка“ при тому ж Відділі.

Марія Коропей, студії французької і російської мови у Стейтовому університеті в Бінгемтоні із ступнем В.С. Була стипендісткою, а третій рік студій відбула в університеті в Ніцці, Франція. Тепер учителює і готується до магістерії. Є активною пластункою.

Оксана Еліяшевська-Фуллер, студії мистецького рисунку в Рочестерському Технологічному Інституті із ступ-

нем В.С. Почала працювати в тій ділянці.

Округа Шикаго:

Марія Васік-Марчук, студії мистецького рисунку і декорації в Іллинойському університеті із ступнем В.А. Весь час студій отримувала стейтову стипендію. Працює в ділянці мистецької промислової і внутрішньої декорації.

Джо Анна Пашин, студії політичних наук в університеті Лойоли із ступнем В.С. Була на деканській листі. Почала студіювати право. Є внучкою покійної заслуженої Союзянки Іванни Подоли.

МОЛОДІ ТАЛАНТИ 1970 Р.

Вибір нашого молодого таланту 1970 р. затягнувся дещо через труднощі в проведенні інтерв'ю. Та й затримала нас обставина, що трапилась нам уперше: вибору між двома талановитими сестрами, що живуть і діють у музичному світі. Врешті запала постанова признати це відзначення обом. Марія і Квітка Цісик вийшли з одного музичного кореня, виростили в тій же родинній музичній атмосфері. І тому трудно було нам вибрати між ними. Отже молодими талантами 1970 року визнаємо Марію й Квітку!

Поруч радості цього признання проймає нас глибокий жаль із приводу великої втрати, що її зазнала

КОНФЕРЕНЦІЯ МОЛОДЕЧИХ ВІДДІЛІВ

Дня 21. березня 1971 р. відбудеться в Нью Йорку Конференція молодечих Відділів трьох Округ — Нью Йорку, Ньюарку й Філядельфії. Завданням її є — обговорити проблематику праці молодечих Відділів. Її розгорне панель референток трьох Окружних Рад. У дискусії можна буде ще краще наświetлити всі справи.

Окрім панелю виступлять із доповідями — п-ні Стефанія Пушкар, п-ні Марта Трофименко і д-р Богдан Цимбалістий. Ближчі подробиці в програмі Конференції.

ПЕРЕКЛАДИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

В одностомнику перекладів Персіфалія Канді, що його видав Союз Українок Америки, містяться ліричні поезії Лесі Українки і драматичні поеми „На руїнах“, „Вавилонський полон“, „Бояриня“, „Лісова пісня“, „Адвокат Мартіян“.

В одностомнику перекладів Віри Річ, що його видав Комітет Українок Канади, є окрім ліричних віршів також драматичні поеми „Оргія“, „Камінний Господар“, „У пущі“, „Одержима“, „Кассандра“.

родина Цісиків через передчасну втрату чоловіка й батька. Оцим висловлюємо матері й талановитим сестрам наше співчуття.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ Н. Ж.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1971

Вісті Конвенційного Комітету

Конвенція буде посвячена 100-літнім роковинам Лесі Українки. Гасло Конвенції походить із її писань, головна доповідь оперта на її світогляді, мистецька програма створена з віршів і пісень поетеси. Виставка відзеркалить її творчість. Такий буде поклін Союзу Українок Америки велетневі нашої літератури.

Вже зголошено перших делегаток на XVI. Конвенцію США! Це є — пп. Стефанія Гаврилюк і Оксана Салдит (49 Відділ) із Бафало, п-ні Зеновія Бровинська (50 Відділ) із Анн Арбор, і п-ні Надя Цегельська (91 Відділ) з Бетлегему. Прохаємо й інші Відділи — йменувати своїх делегаток. Разом із зголошенням слід посилати оплату делегатки у сумі 25 дол.

Конвенційна Книжка знаходиться під опікою п-ні Лідії Гладкої. Створено Ред. Колегію, до якої увійшли пп. Амелія Цяпка, Ольга Гнатик, і Пелагія Кучкуда. Зв'язок із друкарнею „Свободи“ утримує п-і Люба Лапичак. Уложено плян Книжки, що дасть перегляд праці за три роки.

Референтки Конвенційного Комітету вже діють. Організаційними справами займаються пп. С. Мартинець і Д. Лозова, імпрезовими — пп. Яворська і Лапичак, програмою бенкету пп. Галина Магмет і Надія Бігун. Виставки Конвенції підготовляють — п-ні Катерина Бук — жіноче перо, п-ні Наталія Войновська — картини, п-ні Камілля Смородська — кераміку і писанки. Реєстрацію на Конвенції очолює п-ні Стефанія Карапінка. До Комітету звійшли також пп. Ірина Левицька і Марія Химинець.

89 Відділ США у Кергонксоні зголосився до помочі Конвенційному Комітетові. Місцеві пані найкраще обізнані з умовами і зможуть послужити порадою й допомогою. Ідеться про влаштування Дитячої Світлички в часі Конвенції, щоб приїзджі молоді делегатки могли залишити під

опікою своїх дітей. У Конвенційному Комітеті зголосилась до того п-ні Марія Полянська.

КОНВЕНЦІЙНИЙ КОМІТЕТ

ПОЖЕРТВИ ДЛЯ МУЗЕЮ

В останньому часі наспіли пожертви цінних предметів нар. мистецтва для Музею Народньої Творчости США, що приміщений в Українському Інституті Америки.

П-ні Ольга Макогін-Павлів, членка 34 Відділу США з Коговзу, подарувала сорочку й фартушок, вишиті яворівським узором.

П-ні Оксана Ткачук із Дітройту пожертвувала рукав буковинської сорочки, буковинський взір, вишитий волчкою на домашньому полотні й таріль із с. Брустур, пов. Косів.

Оленка Гердан-Заклинська подарувала стрій княгині Ярославни з танку „Плач Ярославни“ і альбом світлин із танків, що їх уклдала і танцювала.

Щире Спасибі!

ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ЗЕМЛЕ-ТРУСУ

Допомога нашим братам і сестрам у Боснії була доказом нашої готовости помогти землякам у нещасті. Вона принесла поважну суму в грошах, що була зложена в ЗУАДКомітеті й на руки Високопресвященного Кир Гавриїла Букатка. Поруч того була проведена збірка вживаного одягу, що її перевезено югослов'янськими кораблями на місце. Як знаємо із свідчень очевидців, ця збірка припала найбільш пошкодованим родинам.

В обох збіркових акціях великий вклад праці дало українське жіноцтво. Про вислід грошової збірки, що її Відділи провели на листи ЗУАДКомітету, ми вже поінформували читачок нашого журналу. А тепер подамо до відома, наскільки наші Відділи причинились до акції одягової збірки.

Округа Шикаго збрала й вислала 59 пачок з уживаним одягом, разом вагою 1 тонна і 350 ф. Кошти транспорту пачок до корабля виносили 69.13 дол.

Округа Рочестеру збрала й вислала 76 пачок і 13 мішків із уживаним одягом, з того 56 до збірного пункту в Джерзі Сіті, а 20 пачок Відділи оплатили посилку безпосередньо до Югославії.

3 листів до Редакції

ПРОШУ ВСЕВИШНЬОГО

Щиро дякую за згадку про мене у Вашому журналі. Тішуся дуже, що продовжуєте розпочату нами працю для добра української жінки і бажаю якнайкращих успіхів. Зверніть Вашу увагу в першу чергу на жіночу моль, бо вона в теперішній добі Ваших вказівок і порад найбільше потребує.

А я прошу Всевишнього, щоб дозволив Вам продовжувати Вашу працю для добра поневоленої української жінки на рідних землях.

Із щирим привітом,

Євгенія Макарушка
Нью Йорк

СПИТАЙТЕ СИНІВ І ДОЧОК

Зложилось так, що мій син не міг приїхати на Різдвяні свята додому. Ми думали собі, що відсвяткує з товаришами, що хтось його попросить на Свят-Вечір. У місцевості є гарна українська громада, є дві українські парохії, Відділ США і УККА, Студ. Громада і т. п. На жаль, ніхто з товаришів і товаришок студентів не запитався: „Що будеш робити, Богдане, на Свят-Вечір?“

Проминув Свят-Вечір, проминуло Різдво і Богдан даремне чекав телефону. А може таки Любомир, Орест, Надя чи Люба попросять на кутю? Ніхто не задзвонив і не спитався, хоч знали, що не поїхав додому. Отже Богдан сидів сумний і вчився. Минулого Дня Подяки кілька американців запросило його до себе на традиційного індику. А на Різдво ніхто з українців не згадав про нього на Свят-Вечір.

Все ж таки — я певна, що це припадок, а не зла воля. Можливо, що мій Богдан несміливий і не має розмаху до товаришок. Може його не люблять, бо часом у нього гострий язик. Причин напевне можна знайти більше.

Тому, дорогі українські матері, спитайте своїх синів і дочок перед святами, чи може хтось із товаришів чи товаришок не поїхав додому і буде самотній на Свят-Вечір. Для самотньої людини це багато значить, що хтось про неї пам'ятає у таку хвилину.

Засмучена мати

Приналежність до жіночої організації — це доказ громадської зрілості кожної жінки.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

НЮАРК, К. ДЖ.

Важким сумом пройняла всіх вістка про те, що 9. вересня 1970 р. відійшла у вічність на 46 році життя бл. п. **Ірина Гнатів-Кратко**, членка нашого Відділу. Народилася в Стоянові на Радехівщині.

Бл. п. Ірина Гнатів
Late Irene Hnatiw, member of
UNWLA Branch 28 in Newark,
New Jersey

До ЗСА прибула в 1949 р. і зараз вступила в ряди СВА. Разом із своїм чоловіком включилася в громадську працю і в інших товариствах. Була милої і погідної вдачі і ціле своє життя була на послугах української громади. Була щедрою в пожертвах і ще в останніх місяцях своєї недуги зложила більшу суму на суспільну опіку при нашому Відділі.

З глибоким жалем прощала її ціла українська громада, яка численно прибула до погребового заведення на панахиду. Тут о. парох Гринчишин попрошав її теплими словами, а від численно зібраних Союзянок промовляла давня голова Відділу п-ні Анна Настюк, з якою бл. п. Ірина Гнатів-Кратко довгий час співпрацювала. Від земляків Радехівщини попрощала її п-ні Ольга Салук, а на поминках — теперішня голова п-ні Стефанія Карапінка. Прощали її також представники товариств, до яких вона належала. Похорон відбувся при численній участі громадянства.

Покійна полишила у глибоко-

му смутку чоловіка, двох синів, брата і сестер в Канаді і в Україні. Чоловік Покійної передав усі пожертви, що були зложені в її пам'ять (а було 600 дол.) на суспільну опіку 28 Відділу на Фонд Сиріт, щоб тим створити живий пам'ятник по бл. п. дружині Ірині.

Управа 28 Відділу СВА

НЮ ЙОРК, К. Й.

Ділимося сумною вісткою з членством СВА, що 4. вересня 1970 р. відійшла від нас навіки наша довголітня і працююча членка бл. п. **Магдаліна Слободян**. Вона вступила до Жіночої Помочі (3 Відділу СВА) від її заснування. Брала живу участь у нашому Відділі і помагала до останньої хвилини свого життя.

Членки нашого Відділу відправили її на вічний спочинок.

Управа 3 Відділу СВА

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Ділимося сумною вісткою з членством СВА, що 28. листопада 1970 р. відійшла у вічність визначна громадська діячка і дорога наша членка бл. п. **Марія з Ляховичів Біляк**. Народилася в с. Божок, пов. Золочів, а вчительську семінарію закінчила у Львові в 1914 р. Одружившись у 1916 р. із д-ром Степаном Біляком, відомим громадським діячем, проживана з ним у Перемишлі, Львові, Городку, а потім знов у Львові. Поклала великі заслуги як член філії й організаційна референтка Союзу Українок. Потім очолила Жіночу Службу Україні й Об'єднання Українських Жінок англійської зони в Німеччині. Прибула до Америки в 1949 р. і в Маямі поховала свого чоловіка, що був важко хворий. Включилася в ряди нашої організації. В рр. 1952—1959 проживала у Філядельфії і стала орг. референткою Гол. Управи СВА. Переїхавши в 1960 р. до Маямі, стала членкою Управи нашого Відділу, якому служила своїми порадами і своєю працею. В останніх роках уже не могла брати активної участі у праці через слабе здоров'я. Але членки нашого Відділу високо цінили її думку і великий громадський досвід.

Похорон бл. п. Марії Біляк відбувся 1. грудня 1970 р. з укр. кат. церкви в Маямі. Членки нашого Відділу численно провели її в останню дорогу. В ній попрощали ми велику громадську діячку, що допомогла розбудувати наш жіночий рух у Рідному Краю й на еміграції. Вічна їй пам'ять!

**Управа 17 Відділу СВА
ім. Олени Теліги**

ДІТРОЙТ, МИШ.

З жалем повідомляємо членство СВА про те, що 28. грудня 1970 р. по короткій недугі попрощала цей світ довголітня і заслужена

Бл. п. Анна Буляк-Шеремета
Late Anna Bulak Sheremeta, member of UNWLA Branch 23 in Detroit, Mich.

членка нашого Відділу бл. п. **Анна Буляк-Шеремета**, проживши 73 роки. Походила з с. Ласківців, пов. Терехівля, Зах. Україна. У 1913 р. прибула до Дітройту, де й одружилася з Яковом Буляком. Подружжя виховало троє дітей в українському дусі; до тепер вони гарно володіють українською мовою і придержуються наших традицій. Не судилось бл. п. Анні довго жити у подружжі, бо скоро повдовіла. Пізніше вийшла заміж удруге за Василя Шеремету. Судьба знов переламала їх життя, бо два роки тому бл. п. Анна Шеремета поновно стала вдовою.

Покійна була приємної вдачі і все жертвенна для своєї організації. Належала також до Апостольства Молитви св. Івана Хрестителя і була щедрою на церковні цілі. У тій же парохії відбулася похоронна відправа. Покійну попрощала від усіх членок нашого

(Закінчення на обгортці)

Вісті з Централі

Ширші сходи цього місяця присвячуємо 100-літнім роковинам Лесі Українки. Та з нагоди цих роковин згадаємо її не тільки в лютому. А згідно з наміченим пляном — спробуємо відновити в пам'яті її твори, їх провідні ідеї і постаті. Тому й розіслали ми Відділам перший огляд твору Лесі, а саме драматичну поему „Оргію“ в опрацюванні Ірини Пеленської. Радимо відчитати цей огляд на найближчих ширших сходинах. У підготові драматична поема „Бояриня“ в опрацюванні Наталії Чапленко.

З радістю повідомляємо членство СУА, що в Гюстоні, Тексас, заснувався 24. січня 1971 р. новий Відділ СУА. Ініціативу до створення Відділу дала п-ні Марія Душник, референтка зв'язків Гол. Управи, коли брала участь у Конвенції Ген. Федерації Жін. Клубів у червні 1970 р. Вітаємо цей далекий Відділ і його голову п-ю Юстину Ушак та бажаємо успіху в праці!

Першими Відділами, що вплатили свою належність на 1971 р. — це були 1 Відділ у Нью Йорку (п-ні Ольга Сливка, голова) 21 Відділ у Брукліні (п-ні Марія Стефанишин, голова) і 70 Відділ у Пасейку (п-ні Катерина Бук, голова). Цим дали вони приклад зрозуміння своїх обов'язків супроти Централі, а також правильної господарки своїми фінансовими засобами.

Пригадуємо ще раз, що кожен Відділ СУА повинен зложити податкове зізнання на формулярі 990SF. Цей формуляр надішле йому місцевий податковий уряд, а коли б так не сталося, то Відділ сам повинен його там зажадати. Виповняючи формуляр, треба опертись на касовій книзі Відділу.

Екзекутива СУА

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У рубриці ЗАМІСТЬ КВІТІВ у грудневому числі Н. Ж. помилково подана вплата членок 49 Відділу СУА на Фонд П'ятсот у сумі 15 дол., а повинна бути 18 дол., як зазначено на обгортці січневого числа. За недогляд перепрошуємо.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1971

Вітаємо!

Знов починаємо перегляд нових членок. Найперше вітаємо тих, що приєдналися до нас в Окрузі Філядельфії. Щастя Вам, Боже, в наших рядах!

13 ВІДДІЛ СУА, ЧЕСТЕР:

Мирослава Зубаль
Марія Клюка
Емілія Майборода

20 ВІДДІЛ СУА, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ:

Ярослава Збир

40 ВІДДІЛ СУА, АЛЛЕНТАВН:

Роза Барнак
Марія Вороняк
Сусанна Вороняк
Катерина Гуцайлук
Стелла Гуцайлук
Анна Ковальчук
Юлія Міллер
Ліза Міллер
Роза Облещук
Марія Панчишин
Анна Сіган
Софія Славів
Юлія Соловій
Анна Третри
Роза Трухан
Дебора Трухан
Арліна Ценкі
Софія Шабат

41 ВІДДІЛ СУА, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ:

Галина Бадуляк
Роксоляна Волянчук
Марія Ганіна
Ольга Ковальчук
Надія Лоцуняк
Іванна Тимчук

43 ВІДДІЛ СУА, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ:

Надія Німилович
Дарія Савка

44 ВІДДІЛ СУА, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ:

Алла Головаш
Лідія Ковальчук
Тетяна Цимбал

88 ВІДДІЛ СУА, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ:

Анна Кодлюк
Євдокія Мазепа
Надя Мішук

90 ВІДДІЛ СУА, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ:

Віра Кліш
Оксана Фаріон

ЕКЗЕКУТИВА СУА

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу батьків наших членок Варвари Тимків і Патриції Крутиголови складаємо 10 дол. на Фонд Мати й Дитина

12 Відділ ім. Олени Пчілки в Клівленді

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Івана Касараби, дорогого чоловіка нашої членки Марії, складаємо 10 дол. на Церкву в Потребі, а нашій членці й її родині висловлюємо глибоке співчуття.

Членки 33 Відділу ім. Лесі Українки в Клівленді

З ВОЛІ ВСЕВИШНЬОГО упокоїлася в Бозі на Рідних Землях бл. п. Текля Майдан, дорога мати нашої членки Лесі Волошин. Замість квітів складаємо 10 дол. на Церкву в Потребі, а нашій членці й її родині висловлюємо зі щирого серця глибоке співчуття

33 Відділ ім. Лесі Українки в Клівленді

У БОЛЮЧУ ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ смерті мого покійного брата д-ра Романа Кічуровського складаю 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Марія Татарська з родиною

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу невіджануваного сина п-ва Стефанії і д-ра Я. Городиських жертвуємо 10 дол. на Церкву в Потребі

Марія і Юрій Кордуби Парма, Огайо

ЗАМІСТЬ ВІНКА на свіжу могилу бл. п. Марії з Ляховичів Біляк, заслуженої патріотки і визначної діячки жіночого руху, складають 20 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Іванна й Іван Дурбаки
Трой, Н. Й.

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видавництву.

Три громадській роботі

НЮАРК, Н. ДЖ.

Конференція культурно-освітніх референток

Конференцію відкрила 7. листопада 1970 р. голова Окр. Ради п-ні Ірина Кіндрачук. Дружнім привітом привітала присутніх членок-Союзянок та представниць Централі СУА — культурно-освітню референтку п-ні Н. Чапленко та організаційну п-ні І. Левицьку; передала дальший провід Конференції референтці п-ні Галині Магмет. Культ.-освітня референтка Округу з'ясувала ціль Конференції:

1. Піднести культурний рівень сходив Відділів;

2. Щороку в місяці книжки — жовтні — кожна Союзянка повинна придбати хоч одну українську книжку;

3. Влаштувати пописи молодих талантів в Окрузі, чи краще, самодіяльні олімпіади.

Відтак попросила до доповіді п-ні Наталю Чапленко: „Цілі культурно-освітньої праці СУА в Окрузі“.

Як підсумки заслуханої доповіді слідувало:

1. Звертати більшу увагу на плекання української культурної мови в щоденному житті Союзянки й її родини;

2. Приділяти увагу для суспільно-політичного вироблення членки СУА;

3. Інформувати членство СУА про культурні процеси в Україні під сучасну пору;

4. Виготовити доповіді про розвиток української культури та обмінюватись такими з іншими Округами;

5. Культ.-освітні Конференції мають за мету виявити підсумки проробленої праці Округ і зробити висновки на будуче.

Доповідниця також повідомила присутніх про заплановане Централю СУА відзначення 100-ліття з дня народження найбільшої української поетеси Лесі Українки в 1971 році.

Пристаючи до другої теми „Українська книжка в освітній праці СУА“, п-ні Магмет своїх кілька думок вклала у вислів В. Симоненка: „Чи у праці, чи у свято... ми думаємо, правнуки про вас“... Отож вважає, що почуття меншевартості, що його багато з наших членок не вміють позбутись,

пов'язане з незнанням ширшої правди про Україну; що велич і красу України можна уявити собі лише, завжди читаючи українську книжку; що кожна молода мати, як підставу виховання своїх дітей на повноправних, незалежних громадян, повинна вважати українську книжку.

Продовжувала тему Союзянка нашої Округи, письменниця Дарія Ярославська: „Кілька розважань (за словами авторки) про українську книжку й українську мову“ присутні слухали з захопленням. Доповідь буде надрукована в нашому журналі, отже не будемо її тут реферувати.

П-ні Ліда Гладка, бібліотекарка при Сітон Гол Університеті, з'ясувала можливості поширення правди про Україну, просовуючи українські переклади у бібліотеки університетів та висунула ідею створення центральної української бібліотеки на терені ЗСА.

Доповідь про обрядовість, надіслану нам Централю, прочитала п-ні Ірина Яворська, імпредова референтка Округу. П-ні З. Мартинець жваво і цікаво доповнила сказане спогадом про звичаї під час Страсного Тижня в її родинному селі.

Після доповідей відбулася жвава дискусія всіх присутніх, а їх було 22 особи.

На підставі заторкнених проблем у доповідях і дискусіях, Комісія в складі пп. М. Онуфрик і Л. Гладкої винесла постанову, ухвалену присутніми — заохочувати членок СУА до: 1. плекання української літературної мови, 2. поширення творів сучасних українських письменників, 3. дати ініціативу до створення Центральної Української Бібліотеки, 4. заініціювати поширення книжок з українською тематикою по середніх школах і університетах, 5. поміщення рецензій на нові українські видання на сторінках „Нашого Життя“, 6. перетворити журнал „Наше Життя“ на двотижневик або тижневик, 7. дбати про поширення обрядовості серед нашої молоді; опрацювати ялинку в українському характері й відновити вертел, 8. перевести святкування 100-ліття ювілею Лесі Українки як річницю у протиставленні до большевицької пропаганди, 9. створити при Окр.

О горе тим рукам, що звикли у неволі
Носить кайдани ржаві та важкі,
На волю вирвуться, і там бридкі
[мозолі
їм нагадають, хто вони такі.

Л. Українка: „Хвилина розпачу“

Раді Фонд на видання одної української книжки.

Галина Магмет
культ.-осв. референтка
Галина Бобіляк
секретарка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні Збори 5 Відділу СУА

Дата: 10. грудня 1970 р.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Збори відбувалися щомісяця.

б) Культурно-освітня й імпредова: Відбуто два вже майже традиційні свята — Свят-Вечір і Свячене. Ті свята приносять членкам духову користь, бо демонструють рідні звичаї і дають нагоду зложити собі побажання. Є з них також гарний дохід. На одних Зборах обговорено свою пресу. Всі членки погодилися із тим, що кожна з них повинна читати Наше Життя. Не читаючи своєї преси — не знаємо рідної історії. А через те діти також не чують від батьків про неї і втікають із свого середовища. Була така думка, щоб за кожен членку Відділ заплатив передплату на початку року, а потім упродовж року стягав її від членок. А коли є членка, що не може передплатити, то Відділ міг би заплатити за неї. Ця думка не прийнялась, але треба далі в тому напрямку працювати.

в) Фінансова: Відділ мав 1,500 дол. чистого доходу і роздав це на різні цілі.

До нової Управи ввійшли пані — Павлина Будзол, голова, Т. Гринчук, заступниця, Софія Голуб, секретарка, Агафія Галишин, фін. секретарка, Катерина Сосновська, скарбник. Референтками стали пані — Феся Сідло організаційною, Докія Климишин культур.-освітньою, Д. Генік виховною, Д. Морозовська сусп. опіки, Анастасія Біловус пресовою, П. Степків господарською.

До Контр. Комісії ввійшли пані — А. Патра, М. Ворек, А. Фарон.

Анастасія Біловус
пресова референтка

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

З діяльності 10 Відділу СУА ім. Лесі Українки

Дня 17. травня 1970 р. відбулися сходи в честь Дня Матері. Культ.-освітня референтка д-р М. Струтинська виголовила доповідь „Олена Пчілка, мати Лесі Українки“ і як мот-то відчитала її вірш „Волинь“, а далі докладно описала діяльність тієї небуденної жінки, передовсім наукову, згадуючи її збірник українських орнаментів, її літературну творчість, як „Жіночий рух у Галичині“, „Товаришки“ і др. Згадала її редакторську працю, а саме „Перший вінок“, „Рідний Край“, „Молоду Україну“, „Укр. дитячу літературу“. Був то прекрасно опрацьований реферат. У другій частині, при чайку, п-ні О. Рудакевич зворушила нас всіх чудовим листом до мами в „День Матері“. Напевне всі присутні слідами милої авторки післали своїм мамам у дарунок „свою тугу“.

Пані голова обдарувала старших мамів квітами, присутні заспівали їм „Многая літа“. А при тій нагоді була переведена збірка на „Церкву в Потребі“.

Слідуючі сходи відбулися 14. березня. Д-р М. Струтинська відчитала свої враження „Подорож до Англії“. З питомою собі докладністю описала нам зустріч з українською громадою, а далі описала нам цікаві речі, як Вестмінстерську катедру, катедру в Ліверпулі, де переховується чаша з часів переслідування католиків і як урочисто, здавалося б холодно, англіїці святкували сторіччя Дікенса.

Наш Відділ співпрацює з парохією св. Миколая. Наші членки, разом із Марійською Дружиною, взяли на себе обов'язок приготувати традиційний обід на день св. О. Миколая, патрона нашої церкви. То велика праця, але було приємно побачити вислід її, послухати слів широї подяки й признання.

Але найбільшу роботу Відділ вложив у Міжнародній Фестиваль, що відбувся в днях 21.—23. листопада. Треба було наварити масу вареників і голубців та напекти солодкого печива. Тут пані пописалися своїми кулінарними здібностями і, треба признати, що такого різноманітного й смачного печива не було видно на інших станках. Наш джур припав на неділю, тому публіки було дуже багато і на нашу радість удалося ту не-

чувану кількість того добра випродати.

Традиційний Андріївський Вечір 13. грудня має свою марку у Філядельфії, тому й нічого дивного, що зала була переповнена. Письменники М. Понеділок і І. Керницький добре знані нашої громаді їх незрівняними талантом і гумором, кожна їх гумореска чи нарис викликали щирий сміх і оплески. Виступав наш хор під диригентурою п. М. Гентоша, відспівав три пісні — „Мої осені“, „Черемшина“ й „Осені“. Хор був підготований дуже старанно і пані дуже гарно виглядали в своїх „золотих“ сукнях. Співачка Марія Лисяк при акомпаніменті проф. Н. Котович стилево виконала три пісні легкого жанру, нав'язуючи теплий контакт із вдячною публікою. П. Яр. Пінот-Рудакевич (спудей) прочитав свою дуже добре написану ним сатиру на новітню моду теперішньої молоді, а потім О. і Я. Рудакевичі, Л. Чепіль і М. Лисяк співали куплети. Колядка, що її співали О. Рудакевич і Л. Чепіль, була мистецьки виконана. Малий скетч „Ланчонетта“ був дуже дотепний. Гарно виглядало „ворожіння“, коли на сцену ввійшов розспіваний хор дівчат у народніх строях. Вечір був дуже старанно підготований.

На Різдвяні свята пані з Відділу не пожалували труду піти з „колядою“.

Пресова референтка

ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

З діяльності 11 Відділу СУА ім. кн. Ольги

У цьому звіті хочу поділитися з читачками про майже дворічну працю нашого Відділу.

Про Свято кн. Ольги, що відбулося 17. червня 1969 року вже була мова в нашому журналі. На закінчення шкільного року, а саме зайнять у нашій Світличці, влаштували ми Забаву Квітів, получену з виступами дітей. Це є завершення праці Світлички, що її провадять пп. О. Петруняк і М. Гафткович при співпраці вих. референтки Н. Гафткович. Діти і батьки нашою Світличкою дуже вдоволені.

По вакаційному відпочинку, нашою традиційною імпрезою є — Печення бараболі. На ширших сходах стараємось давати доповіді, в останньому часі д-р М. Макогін поділилася враженнями з поїздки в Україну й висвітлив прозвірки. У святочному часі наші членки придержуються нашої традиції і ходять із колядою. А потім

ПОДЯКА

Як вислів радості, що Господь Бог дозволяє мені ще читати наш журнал, якого я була однією з перших передплатниць, складаю 9 дол. на пресовий фонд.

Марія Антонюк, Акрон

НОВА ДИТЯЧА СВІТЛИЧКА

У Дірборні, Миш., засновано в листопаді 1970 р. Дитячу Світличку. Кільканадцять дітей цієї Світлички поділено на дві групи — одна з них володіє українською мовою, а друга тільки англійською. Першу групу веде п-ні Люба Тарновецька, а другу п-ні Віра Андрушків. Спільні гри вчительки будуть переводити спільно. Однак інші зайняття йтимуть окремо, щоб не впроваджувати двомовності в українській частині Світлички. Англійські діти вивчатимуть українські пісні та поволі вводитимуть в уживання української мови.

слідую Новорічний Баль в одному з кращих готелів міста, до якого довго готуємось.

Дня 14. березня 1970 р. амер. організація „Піп ту піп“ улаштувала фестиваль із мистецькою програмою, в якій узяти участь різні національні групи Трентону. Наш Відділ приготував виставку мистецьких виробів із Гуцульщини, переважно заходами пп. О. Тритяк і О. Фараонів. П-ні Фараонів давала відвідувачам пояснення, зодягнена у гуцульській стрій. Окрім того був там стіл із нашим печивом, улаштований заходами пп. Л. Мриглоської і О. Джаман.

По вакаціях 1970 р. знов розпочалась праця. Дня 11. жовтня відбулось Печення бараболі при дуже гарній погоді. Це була перша зустріч із громадянством восени. В програмі виступила група пластунок із піснями (Л. Крупа, Кіржецька, Копаниця, Микитин і Струк) при супроводі гітари. Смачний буфет і гарячі напої підкріплювали гостей і так серед золотої природи присутні забавились до пізнього вечора.

На ширших сходах п-ні Ніна Самокіш поділилася із нами враженнями з подорожі „Летом Скоба“, що її відбула з пластунками до Європи. В милий спосіб старалась передати все те, що бачила своїми очима в різних країнах. А потім приготування до новорічної Зустрічі, що відбулася 31. грудня 1970 р. При знаменитій оркестрі „Дніпро“ всі чудово забавились і зу-

ПРОЗІРКИ ПИСАНОК

Референтура нар. мистецтва при Гол. Управі зладила комплет прозірок із писанками. Рисунки писанок походять з альбому „Українські писанки“ В-ва „Мистецтво“, Київ, 1968 р. Писанки вибрані з різних частин України, так щоб був перегляд писанкової орнаментики. Комплет охоплює 50 писанок у 25 прозірках.

УКРАЇНСЬКІ МОДЕЛІ СУКОНЬ

Журнал „Сімнадцять“ (Севентін) вмістив у лютовому числі 1971 року ряд моделей молодечих суконок з українським взорами, подаючи їх походження. Український орнамент відбитий на легкому мушліні у відповідних кольорах. Деякі моделі зберегли також народний крій (довгі рукави й широкі спідниці). Гарно дібрані додатки у формі намиста, хусток тощо.

стріли в товариській атмосфері 1971 рік. Так само, як і минулими роками, ходили ми з колядою, щоб принести вістку, що „Бог Предвічний народився“.

Щасливо закінчився ще один рік праці. Тому треба згадати тих усіх, що доложили своїх рук до того. Відділ наш невеликий, але працюючий. На чолі з енергійною головою п-ні Оксаною Микитин і з заступницею п-ні Ніною Самокіш працювала Управа в такому складі: п-ні Д. Осадца, секретар, п-ні Е. Панасюк, касієр. Референтками були пані — Людмила Сердюк, культ.-освітня, Н. Гафткович, виховна, К. Ковшевич і В. Струк сусп. опіки, А. Бойцун, пресова, В. Микитин і О. Джаман, господарські.

На цьому місці ще треба згадати суспільну опіку нашого Відділу. В минулому і в цьому році було багато праці. Багато членок нашого Відділу хворіло й їх постійно референтки відвідували по шпиталях. Дальше пройшли по черзі три збіркові акції — на Фонд Наглої Потреби, для потерпілих від землетрусу і на Фонд Укр. Церкви в Потребі. Збірки принесли гарний вислід у грошах і вбранні.

Секретарка Відділу

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Святочні ширші сходини в честь
Олени Пчілки

Дня 29. листопада 1970 р. 16 Відділ СУА вшанував пам'ять Олени Пчілки, матері Лесі Українки, в залі школи при церкві св. Константина.

Вшанування розпочалося доповіддю про письменницю, що її виголосила голова п-ні М. Петришак. Вона підкреслила один момент у її житті, як Олена Пчілка на концерті в честь Т. Шевченка в Києві обвила погруддя поета синьо-жовтою лентою, не зважаючи на завзятий спротив більшовицьких агентів. Маючи сильне почуття національної гордості, вона завжди користувалась українською мовою без огляду на урядові шикани. Це є добрий приклад національної стійкості й незламності для наших людей в Україні, що їх насильно московщать та для української еміграції, що добровільно приймає чуже.

Вірші Олени Пчілки „На чужині“ та „Прощання“ виголосили — перший п-ні Олена Романовська, а другий п-ні Нуся Крамарчук. Вони глибоко зрозуміли їх зміст і дали присутнім почуття насолоди.

Всі інші точки ширших сходин вичерпано вповні, по чім приступлено до веселої частини — товариської гутірки з перекускою.

Мирослава Петришак

БРУКЛІН, Н. Й.

Річні Збори 21 Відділу СУА

Дата: 17. січня 1971 р.

Збори відкрила молитвою голова п-ні Марія Стефанишин.

Президія: п-ні Зеновія Колодій, голова, п-ні Марія Савчак, секретарка Окр. Ради, член, п-ні Емілія Ройовська, секретарка.

Протокол із попередніх Зборів відчитала п-ні Е. Ройовська, секретарка.

Звіти Управи зложили пані — М. Стефанишин, голова, Я. Зарицька, скарбничка і всі референтки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 55 членок, відбув 7 ширших сходин і 3 засідання Управи.

б) Культурно-освітня й імпрезова: Ширші сходини були завжди получені з програмою. Дня 12. квітня 1970 голова відчитала кілька сміховинок, а потім відбулося бінго при каві й солодкім. Дня 19. липня членки зорганізували прогульку на Бандурівку до садиби п-ні Стефанишин. Автобусом проводила вміло п-ні Віра Кука. Голова розказала про враження з подорожі по Україні, а потім відбувся розграш фантів. Слідувала перекуська, що її привезли членки, а й приладила голова. Дня 1. листопада вшановано роковини Листопадового Чину, а 6. грудня пам'ять Олени Пчілки. На обох

Зборах голова М. Стефанишин відчитала доповідь.

Дня 15. листопада 1970 р. Відділ улаштував Свято кн. Ольги. По відспіванні американського й українського гимнів п-ні М. Стефанишин відчитала вступне слово. Жіночий хор відспівав „О, свята Ольго“ І. Соневицького при фортеп'яновому супроводі. Слідувала деклямація Ірини Данилів і Марти Подусовської „Святій княгині Ользі“. Співак Лев Рейнарівич проспівав „Боже, на нашу землю поглянь“ Нижанківського та „Почаївський кант“ Рудницького. Потім п-ні Анна Сливка, культ.-освітня референтка Окр. Ради, відчитала змістовний реферат про кн. Ольгу. Хор відспівав ще одну пісню „На Україні зоря появилась“ І. Соневицького. Слідував монтаж „Княгиня Ольга в Царгороді“, що його опрацювала п-ні Мирослава Савчак на основі повісти Скляренка „Святослав“. Виконавці — Марія Дубровська, Люся Парашак і Марта Ройовська. Атракцією свята була поява кн. Ольги в історичному строю, що її представляла Ольга Шайда. Гимном СУА закінчено це Свято. В заряді Відділу був смачний буфет.

в) Сусп. опіка: Збірка на Фонд Наглої Потреби дала 106 дол. Вислано 49 пачок одягу для потерпілих від землетрусу і зібрано 27,50 дол. на ту ціль. Збірка на Фонд Церкви в Потребі дала 108 дол. Збірковими листами займались пп. М. Стефанишин, Т. Хома і В. Кука.

г) Фінансова: Відділ зложив численні пожертви на ЗУАДК, Сиротинень, Музей СУА, Пластовий Дім у Нью Йорку, парохіальну школу і Дар Любови для Кардинала Йосифа. В 1970 році було 2,035 дол. приходу і 920 дол. розходу. Відділ здекларував 100 дол. на Дім СУА в Нью Йорку.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні Оксана Богданович ствердила, що книги Відділу знайдено в найкращому порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що Збори одногослосно ухвалили.

До нової Управи ввійшли пані — Марія Стефанишин, голова, Зеновія Колодій, заступниця, Емілія Ройовська, прот. секретарка, Стефанія Гатович, рек. секретарка, Ярослава Зарицька, скарбничка. Референтками стали пані — Марія Рейнарівич імпрезовою, Текля Хома і Марія Зазуля сусп. опіки. Оксана Богданович пресовою, Анастасія Теребецька, Юлія Чапленко, Марія Зазуля господар-

ськими. П-ні Марія Кір — делегатка до Окр. Ради.

До **Контр. Комісії** ввійшли пані — Оксана Богданович, голова, Текля Хома і Марія Пачковська, члени.

Оксана Богданович
пресова референтка

НЮАРК, Н. ДЖ.

Звіт із діяльності 28 Відділу СУА

Розваговий Вечір. Тема Вечора, що відбувся 11. жовтня 1970 р.: „Україна в очах молодих“. Участь брали три молоді студентки, а саме пп. М. Лебедь, І. Віршук і О. Матіяш, що поділились із публікою своїми враженнями з поїздки в Україну. П-на М. Лебедь ілюструвала свою розповідь прозірками, що їх висвітлював її брат Орест.

Друга частина Вечора — це китайська лотерія, яка втішається великою популярністю. Багато праці вкладає в те суспільна опіка.

Показ „Абетки історії України“ відбувся 8. листопада 1970 р. в Народнім Домі. Вечір відкрила голова п-ні С. Карапінка, вітаючи численно зібрану публіку. В першій частині редактор Л. Полтава докладно поінформував про стан дослідів про кн. Анну Ярославну. Монографію про неї опрацьовує французький дослідник д-р Рож Галю. Місто Санліс, де знаходиться церква й монастир Анни Ярославни, належать до визначних історичних пам'яток Франції. Дальші пояснення супроводив уривок із патефонної платівки — музичний речиталь разом із словесним монтажем у французькій мові, присвячений подіям, зв'язаним із кн. Анною, що був nagrаний ще в 1960 р. в Санлісі. На закінчення ред. Полтава звернувся до присутніх із закликком складати жертви на видання цінної монографії про нашу княгиню.

Друга частина Вечора — це показ „Абетки історії України“. Виступав мистець Ярослав Паладій. Він уродженець зеленої Буковини, а мистецькі студії закінчив у Букарешті. Пояснюючи абетку, він сказав, що її зміст у декорації — форма ломаного дерева-дуба, що його він уважає найбільш декоративним. Поетичні відповідники написав ред. Л. Полтава і читав їх із п-ні Євгенією Єнсен.

Вечір був удалий, глибокий змістом та багатий мистецькими вартостями. Слїдувала дискусія. Опісля маестро Паладій подарував одну букву із своєї абетки Відділові. Господарські ре-

ферентки подбали про чай та солодке і дискусія продовжувалась у товариській атмосфері.

Різдвяна Зустріч увійшла в традицію нашого Відділу і відбулась 13-го грудня 1970 р. Свято відкрила голова С. Карапінка, вітаючи членок та гостей. П-ні Г. Магмет відчитала нарис „Свят-Вечір в Україні“, о. парох провів молитву і приявні розважились при гарно застелених столах із традиційною кутею та солодким, про що подбала наша господарська референтура.

Святковий настрій започаткував виступ нашої Пластової та Сумівської молоді, що прийшла до нас із вертепом та власною програмою. Дівчатка співали колядок та щедрівок, а акомпаніювала їм їхня молоденька подружка Р. Шегедін. Друга частина зустрічі — це виставка малярських праць членок нашого Відділу. Відкрилось нове зацікавлення нашого жіноцтва. З нього вдоволено теж їхня вчителька Оксана Шавес, професор мистецтва в одному з Ньюйоркських університетів. Але яка реакція після виставки! Чим раз більше зголошень, так що з весною побачимо виставку на ширшу скалю та відкопаємо більше талантів. Опісля відбувся виграш — І. образу, що його намалювала та подарувала довголітня членка Управи п-ні В. Бакун. 2. Шинки — дарунок п-ва Ст. Луків. Чистий дохід призначено на сусп. опіку.

На закінчення проф. Оксана Шавес показала і пояснювала прозірки, що їх сама опрацювала. Тема: „Мадонна — очима мистців від найдавніших часів під сьогочасну пору“.

Показ обрядового печива відбувся 14. грудня на ширших сходах членства. Приявні мали нагоду побачити на екрані безліч різного роду пасок, колачів, короваїв, дивнів, перепійців, паляниць тощо. Крім того було теж дрібне печиво, а саме — жайворонки та шинки. Прозірки є власністю Об'єднання Українських Православних Сестрицтв і їх пояснювала голова пані-матка Олександра Селепина. Опісля відбулась товариська гутірка при солодким і чаю.

При Відділі існує Гурток Книголюбів, який сходиться кожного місяця. Члени читають і дискутують твори — переважно сучасних письменниць.

Е. Онишкевич
пресова референтка

Книга мовчить, а сто людей навчить.

ПОДЯКА

Пройнята почуттям вдячності Господеві за те, що я шасливо перейшла операцію і добре почувуюсь, складаю 6 дол. на українських сиріт.

Анна Малій, Акрон

НОВА СТИПЕНДИСТКА

Наше повідомлення про стипендії для дівчаток в Європі — знайшло відгук. Зголосився 16 Відділ СУА з Мінеаполісу і перебрав опіку над однією дівчинкою. Дотеперішні опікуни над дівчатками в Європі це — **Окружна Рада СУА в Ньюарку, 70 Відділ СУА в Пассейку, 101 Відділ СУА в Шикаго.** Також п-ні Вікторія Клос із Сіетлу, **стейт Вашингтон**, заопікувалась двома дівчатками. Вона є членкою 16 Відділу СУА в Мінеаполісі.

КОГОВЗ, Н. И.

Річні Збори 34 Відділу СУА

Збори відкрила голова п-ні Н. Сосяк молитвою.

Президія: п-ні Надія Касянчук, голова, п-ні Іванна Цюлко, секретарка.

Звіти зложили пані: Н. Сосяк, голова, У. Омечінська, секретарка, О. Коник, касієрка і референтки пані — З. Білас культ.-освітня і М. Мацюк сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Ширші сходини відбуваються щомісяця. Сходини Управи в міру потреби. Представниці Відділу вперше взяли участь в Окр. З'їзді.

б) Культ.-освітня: Відділ улаштував традиційну Ялинку і святочні сходини в пам'ять О. Басараб. Відділ разом із Пласт-Приятном улаштували Вечір Гуморесок, на який запрошено письменника Івана Керницького. Вислухано доповідь д-ра Ярмодича з прозірками на тему жіночих хворіб. Вшановано пам'ять О. Пчілки. В місяці жовтні зорганізовано прогульку до Укр. Музею в Нью Йорку.

в) Сусп. опіка: Референтки відвідували хворих. Переведено грошову збірку на Фонд Наглої Потреби. Вислано 27 великих пачок жертвам землетрусу в Югославії. Відділ вислав теж 75.00 дол. на Фонд Церква в Потребі.

г) Господарська: Референтки приготувляли перекуску після кожних сходин. Відбуто теж продаж печива. Членки брали участь у підготовці парохіяльного пікніку й базару.

г) Фінансова: Касовий звіт виказує

ПОДЯКА

Як вислів подяки для Господа Бога за те, що моє здоров'я покращало і я знов можу працювати у Відділі СУА — складаю 6 дол. на Фонд Бабусі.

Уляна Білецька, Акрон

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

Ряд Відділів уже надіслав звітні листки за 1970 рік. Широ дякуємо Відділам — 1, 4, 5, 11, 12, 17, 20, 21, 32, 36, 41, 42, 43, 44, 46, 49, 50, 56, 63, 67, 69, 88, 90, 91, 97, 98 за те. Але ще велика частина Відділів не виконала того. А звітні листки — це підстава нашої звітності на XVI. Конвенції СУА!

938.30 дол. приходу і 815.20 дол. розходу.

Контр. Комісія перевірила книги Відділу і поставила внесок на уділення абсолюторії, яку збори ухвалили.

До нової Управи ввійшли пані — Н. Сосяк, голова, Анна Гогоша, заступниця, Олена Бачинська, прот. секретарка, Уляна Омещинська, касієрка. Референтками стали пані — Іванна Цюлко культ.-освітньою, Зеновія Білас, І. Галібей і Є. Шанц сусп. опіки.

Контр. Комісія: пп. С. Ракоча і Н. Касянчук. Присутня

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

З діяльності Світлички 43 Відд. СУА

Сезон нашої „осінньої“ праці почався підготовою до відкриття Світлички. У новому навчальному році до Світлички вписалось 30 дітей, а заняття проводять учительки Марія Сенейко, Мирослава Бойчук і Надія Німилович. Голова Відділу п-ні Анна Богачевська покликala до життя Батьківський Комітет, що його очолив д-р Євген Лащик.

Світличка 43 Відділу, яка проіснувала вже 10 років, є не тільки нашою гордістю, але головною ділянкою, що вимагає постійного піклування для її розвитку в міру наростаючих потреб та вимог молодих батьків. Тому Світличка є засіблена в усі научні й технічні посібники, має всі видання „Освіти“ та власну бібліотечку. Що бракувало нам досі — це приладдя для занять на свіжому повітрі. Аж тепер ми могли зреалізувати наші плани закупивши потрібний для цього інвентар. У городі Дому СУА поставлено гойдалки, стіл із піском, таємничі тунелі та коники, що стали улюб-

леними предметами забав у соняшні дні для наших малят. Сьогодні у своє 10-ліття, Світличка 43 Відділу має повне вивинування для внутрішніх і зовнішніх занять та майже нічим не різниться від сусідніх американських Світличок.

Оцінюють це батьки і тому Комітет Батьків старається допомагати фінансово Світличці. У жовтні Комітет улаштував Базар — дохід з якого призначено на потреби Світлички. Гостина св. Миколая — це велика подія в нашій Світличці. У цьому році організацію цілої імпрези перебрав на себе Батьківський Комітет, закупивши дарунки, на які склали гроші самі батьки. Св. Миколай та його ангели, що принесли повні коші дарунків, та радісні погляди (часом залякані) діточок із запитом на устах „а що приніс святий“, як рівнож щасливі батьки, що можуть зробити радість своїм дітям, це ті невидимі нитки, що в'яжуть усіх нас для спільної праці у вихованні української дівчорки. Тому належить подяка Батьківському Комітетові й усім батькам, як рівнож голові Відділу п-ні А. Богачевській за спільну жертвенну працю для добра Світлички. Тепер діти Світлички під проводом своїх учительок готуються до традиційної Ялинки, що відбудеться в місяці січні. О. Г.

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Вишивані Вечерниці 45 Відділу СУА

Вишивані Вечерниці — мрія молодих Союзнок — відбулися 14. листопада 1970 р.

Заля прибрана в саморобні квіти й зразки укр. орнаментів. Оркестра „Темпо“ з аранжером забави інж. Богданом Бемком створює веселий, приємний настрій. Союзняки — як маків цвіт — усі у вишивках.

Зближається кульмінаційна точка: роздача нагород за найкращу вишивку. Жюрі в складі п-ні Н. Даниленко, референтка мол. Відділів Гол. Управи, п-ні Катерина Соснецька, голова 24 Відділу СУА і п-ні Ф. Стеців, представниця 28 Відділу СУА з Ньюарку, панове „із смаком“ Ярослав Закаляк і Роман Яськів — мають великі труднощі. Адаже ж, на правду, тяжко вибрати — одна вишивка краща другої.

Та все ж постанова: перша нагорода — Дуня Боднаренко, друга — Анета Коваль, третя — Оксана Бокало. Відзначення за стилеву краватку, вишивану в Україні мамою, дістав Микола Купчак.

Оркестра гримить. Хтось утирав сльози щастя, хтось — розчарування. Розумію проблеми членів Жюрі; не можна вибрати кращого з чудового, — тяжко...

На наступні Вечерниці будуть зміни напевно! Чистий дохід понад 250 доларів.

Галина Магмет
пресова референтка

МИЛВОКІ, ВІСК.

Виставка народнього мистецтва 51 Відділу СУА

На Міжнародному Базарі в Милвокі, в днях 20.—22. листопада 1970 р., між виставками народнього мистецтва різних етнічних груп того міста, пишалась і виставка української народньої ноші з різних земель України і модерного жіночого одягу з приміненням української вишивки.

Виставку зорганізувала і влаштувала п-ні Надя Шимоняк, Союзнякка 51 Відділу СУА.

На цій виставці були: два народні жіночі одяги з України, з околиць Боршева і Заліщик, виконані при кінці XIX-го ст., сучасна сукня, вишита у Львові 1912 р., та три вишивані суконки сучасної моди з 1969 р., що дві з них вишила п-ні Надя Шимоняк, а одну п-ні Марія Гриневич, Союзнякка з Шикаго.

П-ні М. Гриневич привезла і показала на тій виставці понад 60 ляльок в українській народній ноші з різних земель України, що їх вона сама виконала, а п-ні Шимоняк показала 36 ляльок у сучасному жіночому вбранні з приміненням укр. вишивки, що їх також сама виконала. Крім ляльок у барвистих, майстерно виконаних одягах, мали ми на виставці гарні, мистецьки виконані скатерки.

При виставці постійно були присутні пані, одягнені в гуцульські й полтавські строї, гарно вишиті блюзки й суконки, що вишивали: рушники, подушки, скатерті і т. п. Демонструючи і пояснюючи техніку вишивання, пані підкресливали, що вишивання є найважливішою частиною укр. народнього мистецтва і що укр. жінки вишивають одяги для себе, своїх дітей і всякі декоративні речі до своїх мешкань і церков, як: завіски до вікон, рушники, скатерті, подушки і т. д.

Виставка цікавила і притягала відвідувачів своїм імпазантним виглядом і знаходила належне їй признання своїх і чужих.

(Докінчення на ст. 31)

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДВАДЦЯТЬТРЕТІЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ДРУГЕ

У великі роковини

Столітні роковини народин Лесі Українки є для нас не лише спонукою до студій творів нашої славної поетеси й до роздумів над її глибоким і палким словом Правди, але вони заразом і зобов'язують нас, вільну громаду, гідно відзначити цю знаменну річницю. Особливий обов'язок правдиво представити її духове мистецтво надбання лежить на нашій громаді тому, що в підсоветській дослідній літературі духовий образ нашої поетеси викривлений намаганням достосувати її до марксистської ідеології і партійних вимог комуністичного режиму, що своїм тоталітарним духом дуже далеке від ідеалів свободи, національних почувань і прагнень поетки.

Тому то наші центральні установи, СФУЖО і Секретаріат СКВУ, створили спільно на пропозицію Управи СФУЖО Комітет відзначення 100-ліття народин Лесі Українки. Комітет погодилася очолити дост. Ізидора Косач-Борисова, сестра Лесі Українки, як почесна його голова. З огляду на важливість його завдань і світовий характер Комітету запрошено до участі в функції містоголов Почесного Комітету, президентів наших наукових установ та голів наших центральних громадських організацій усіх наших поселень, що вони ласкаво прийняли. Діловий Комітет погодилася очолити мгр. Ірина Пеленська-Пасіка. Створено ряд секторів для конкретних завдань Комітету: академічний, літературний, драматично-театральний, образотворчий, сектор молоді і сектор преси. Отож склад Комітету слідує:

Ізидора Косач-Борисова, почесна голова.

Містоголови: д-р Олександр Оглоблин (УВАН), д-р Матвій Стахів (НТШ), д-р Євген Вертипорох (НТШ), д-р Володимир Янів (УВУ), д-р Ростислав Єндик (УТГІ), д-р Лев Добрянський (УККА), о. д-р Василь Кушнір (КУК), мгр. А. Мельник (КОУГЦУ), інж. В. Васюк (Укр. Громада Венесуелі), о. В. Ханейко (КУБК Бразилія), д-р В. Іваницький (УЦР Аргентини), інж. М. Болюх (СУО Австралії).

Мгр. Ірина Пеленська-Пасіка, голова Ділового Комітету.

Сектори:

Академічний — д-р Константин Біда, Літературний — д-р Григор

Лужницький, д-р Софія Карпінська. Драматично-театральний — Лідія Крушельницька, Образотворчий. Сектор молоді — пп. Ольга Кузьмович і Андрій Чорнодольський. Сектор преси — д-р С. М. Сосновський.

Д-р Наталія Пазуняк, секретарка.

Комітет проводить наради над тим, як найкраще провести і скоординувати святкування цієї річниці у всіх наших поселеннях та поставити відзначення 100-літньої річниці Лесі Українки на високім рівні. Комітет має зокрема на меті своєю програмою наблизити нашу молодь до ідеалів великої і сильної духом Лесі Українки, як речника прагнень української нації та духової величини світового масштабу.

Українська преса і молодь

У Філядельфії відбувся 30. січня 1971 р. заходом Фінансової Комісії СФУЖО і СУЖА (Спілки Українських Журналістів Америки) Баль Української Преси.

Товариська імпреза в наших часах не є особливою, що заслуговує на окреме відмітнення. Однак Б. У. П. був деякою особливістю, вже хоч би тому, що це був перший у ЗСА баль нашої преси. Покликані організаторами Комітети, Почесний і Діловий, склалися з визначних культурних діячів і журналістів. Почесний Комітет очолювала голова СФУЖО п-ні О. Лотоцька, поч. голова СУЖА Р. Купчинський, президенти. УВАН. і НТШ д-р О. Оглоблин і д-р М. Стахів та десять визначних журналістів. Діловий Комітет — п-ні Марія Харина, голова ФК СФУЖО і Мстислав Дольницький, голова СУЖА, а п-ні Вол. Ценко і д-р Р. Криштальський секретарювали. Крім того в Діловому Комітеті було 26 членів. Жюрі для вибору Кралі Української Преси очолював маестро П. Андрусів, членами

були мистці В. Ласовський, І. Савицька, Т. Терен-Юськів, С. Чаплинська. Ведучою Балю була член Управи СФУЖО мгр. О. Процюк. Аранжерами д-р Р. Криштальський і п. Р. Швед, мол., співачка — Ліза Чепіль.

Кралю Української Преси стала Адріянна Легета з Дітройту, а князівними Іванна Бульба з Філядельфії і Христина Шашкевич з Йонкерсу. Відзначені були: Мирослава Мудрак із Клівленду, Марта Перейма з Бофало, Анна Денькович із Філядельфії, Дора Варварів із Філядельфії й Іванна Х. Пельо з Нью Йорку. Трояндами Української преси були вибрані: Юліяна Осінчук з Нью Йорку, Христина Швед із Філядельфії і Наталка Чума з Нью Йорку.

Метою імпрези було відмітити український журналістичний світ, також і молодих робітників пера та пов'язати їх із загалом громадянства. Тому гаслом імпрези було „Лицем до молоді“ і тому був улаштований „Конкурс на кралю і князівни української преси“.

П-ні Марія Харина,
голова Фінансової Комісії СФУЖО
в ЗСА

Mrs. Maria Choryna, Chairman of
the WFUWO Financial Committee

НА ЧОЛІ ФІНАНСОВОЇ КОМІСІЇ СФУЖО В АМЕРИЦІ

Фінансова Комісія СФУЖО на Америку постала 1966 р. Між завданнями Комісії є в першу чергу дбати про придбання фондів на видання бюлетеню „Українка в Світі“, засобами приєднування членів - прихильників СУЖО, передплатниць бюлетеня та влаштуванням імпрез.

Фінансову Комісію СФУЖО в Америці очолює визначна громадянка п-ні Марія Харина з роду Фацієвичів. Родом із Львова, де закінчила середню освіту в гімназії УПТ „Рідна Школа“. Пізніше одружилась з о. Мирославом Хариною і молоде подружжя жило у Львові і від тоді вона з притаманним їй чаром виконує почесні обов'язки дружини українського священика.

Вже як молоденька гімназистка Марія включилась у громадську працю, організуючи в селах, де душпастирював її батько, курси вишивання й трикотарства, як також аматорські гуртки при читальні „Просвіта“, бе-

Обидва завдання не були легкі. Скромність українського журналіста, неохочого писати про власну імпрезу і скромність української дівчини, неохочої до конкурсу краси, відбирали надію на успіх. Однак Комітет переборів ці труднощі. Преса заговорила, знайшлися кандидати і БУП став замітною подією не лиш нашого карнавалу, але й громадського життя. За це належить признання організаторам, а Діловому Комітетові подяка за вложений труд. Окремо вдячна Адміністрація преси СФУЖО, бо дохід із Балю призначений на видання „Українки в Світі“.

ручи часто участь у виставах. Потім у Львові стала членом Союзу Українок і Марійської Дружини Пань.

Велика мандрівка повела молоде подружжя до Німеччини, де Марія стала в ряди організованого жіноцтва. По переїзді до ЗСА в 1949 році замешкала з родиною у Філядельфії, помагала при провадженню курсів українознавства, як також зорганізувала при парохії аматорські гуртки молоді й дітей, рівночасно присвячуючи багато часу вихованню своїх трое дітей. Включилась у ряди СУА, стаючи довголітнім членом Управи 20 Відділу СУА ім. Олени Теліги, як також від років очолює Гурток Книголюбів при Окружній Раді СУА.

Стала членом-прихильником СФУЖО й на доручення Управи СФУЖО очолила — спочатку Пресово-Адміністраційну Комісію СФУЖО, що згодом стала Фінансовою Комісією СФУЖО на Америку. Рівнож є членом Ред. Колегії „Українки в Світі“.

З рамени Фінансової Комісії СФУЖО очолила Діловий Комітет Балю Преси у Філядельфії, що його успішно влаштувала на спілку із СУЖА, перший репрезентативний бал преси в Америці.

СПОМАГАЮЧІ ЧЛЕНИ В 1970 Р.

Щиро дякуємо всім спомогаючим членам, що вплатили свою вкладку 10 дол. на цілі СФУЖО в 1970 р. Ця вкладка вплачена за 1970 р., а коли вона призначена за інший час, тоді в дужках подаємо ту дату. Рік, поданий у дужках, стосується тільки до однієї особи, а не до попередніх згаданих осіб.

Демиденко Людмила (69, 70), Дубицька Неоніла, Дроздовська Соломія, Глушевська Анна, Кливак Ольга (70, 71), Павличковська Ірина, Руснак Ірина, Заяць Ольга (69).

Українська Кред. Кооператива при церкві Непор. Зачаття Божої Матері вплатила 25 дол. Щире Спасибі!

ЧЛЕНИ-ДОБРОДІЇ

Управа СФУЖО складає щирю подяку своїм Членам-Добродіям, що вплатили свою щедру вкладку 100 дол. за 1970 р. Це були — п-ні Ірина Малицька й Укр. Кред. Кооп. УНО.

ЗАМІСТЬ КВІТКИ на могилу моєї товаришки бл. п. Марії Біляк складаю 10 дол. на журнал СФУЖО — „Українка в світі“ Ганна Ратич, Едісон

ХІ. Літературний Конкурс СФУЖО

Одинадцятий Літературний Конкурс СФУЖО, проголошений Світовою Федерацією Українських Жіночих Організацій і уфундований Марусею Бек, радною міста Дітройту, що мав за тему новелю, закінчився постановою Літературного Жюрі на засіданні 24. січня 1971 р.

Літературне Жюрі у складі — Оксана Генгало, Мирослава Знаєнко і Микола Понеділок — розглянули твори 20 авторок і признали нагороди та відзначення, як слідує:

Перша нагорода у висоті 100 дол. за новелю „Великий Намаджіру“, якої авторкою по відкритті конверти виявилась Ірина Винницька з Філядельфії.

Друга рівнорядна нагорода у висоті 100 дол. за новелю „Кругозір“, якої авторкою по відкритті конверти виявилась Тетяна Шевчук із Спокейну.

Окрім того з ініціативи і при співучасті Літературного Жюрі журнали Наше Життя і Жіночий Світ уфундували дві нагороди по 50 дол.

Нагорода Нашого Життя за новелю „Сон“ припала авторці, якою по відкритті конверти виявилась Наталка Герець, Ютіка.

Нагорода Жіночого Світу за новелю „Четвертий до бріджа“ припала авторці, якою по відкритті конверти виявилась Леся Лисак із Бофало.

Окрім того Літературне Жюрі відзначило ще новелі й оповідання, що заслуговують на увагу:

Ганна Черинь, Шикаго, „Чекання“

Емілія Кулик, Шикаго, „Туга“

Ірина Шраменко, Кліфтон, „Черевички“

Ярослава Острук, Філядельфія, „Подарунок“.

Жюрі стверджує, що ХІ. Літ. Конкурс СФУЖО приніс цінний матеріал і виявив нові сили, що зможуть прислужитись українській літературі.

Оксана Генгало
Мирослава Знаєнко
Микола Понеділок

На сторожі здоров'я

Захворювання печінки

Печінка бере участь у регулюванні обміну майже всіх речовин (білків, товщів, вуглеводів, вітамінів, і інших).

В печінці відкладаються вуглеводи у вигляді глікогену. В міру потреби глікоген печінки перетворюється в глюкозу, яка надходить у кров для харчування організму. Запаси глікогену в печінці поповнюються за рахунок вуглеводів їжі, які з кишечника всмоктуються в кров у вигляді глюкози. В печінці глюкоза знов перетворюється в глікоген. В ній знешкоджується цілий ряд токсичних (отруйних), речовин, що утворюються в кишечнику і створюється один із головних продуктів розпаду — сечовина, яка виділяється з сечею, деякі вітаміни; антитіла (речовини, необхідні організмові для боротьби з інфекціями), а також речовини, необхідні для нормального скипання крові. Нарешті в печінці утворюється жовч, яка відіграє надзвичайно важливу роль у перетравленні і всмоктуванні товщів. Утворення жовчі в печінці відбувається безперервно. За добу з печінки виділяється в кишечник біля одного літра жовчі. Виділення з жовчевих ходів і жовчевого міхура в кишечник відбувається лише в час травлення. Коли травлення припиняється, жовч збирається в жовчевий міхур. Звідси, головним чинником, що сприяє жовчовиділенню — є приймання їжі.

Отже часте приймання їжі сприяє достатньому надходженню жовчі в кишечник і навпаки — тривалі перериви в прийманні їжі ведуть до застою жовчі в печінці.

Як бачимо — праця печінки в організмі є складна і захворювання печінки — це серйозна недуга, що її слід інтензивно лікувати. Подамо тут найчастіші її прояви. До них належать гострі і хронічні гепатити. Це є — запалення печінки, що може бути викликане різними чинниками.

Причиною гострих гепатитів може бути вірус і різні отруєння. Крім того вони можуть бути супровідним захворюванням при гострих інфекційних хворобах (черевний і висипний тиф, запалення легенів, малярія). Захворювання часто носить епідемічний і сезонний характер. Найбільш поширення цієї недуги спостерігається в осінні і весняні місяці. Зараження може бути і від хворої людини, що буває рідше.

В перші дні захворювання з'являється загальна слабкість, швидке стомлювання, сонливість, знижується апетит, з'являється нудота, іноді блювання, важкість або тупий біль в ділянці правого під'ребер'я. В інших випадках можуть бути ознаки грипозного захворювання (підвищена температура, головні болі, нежить, кашель, болі в усьому тілі). Через кілька днів з'являється темне забарвлення сечі і жовтявість шкіри. Температура при цьому захворюванні звичайно невисока і тримається чотири-п'ять днів.

Жовтяниця при цьому захворюванні обумовлена тим, що жовчеві пігменти надходять у кров внаслідок ураження клітин печінки, а потім у сечу і лише невелика частина через жовчні ходи — в кишечник. Загальна тривалість захворювання — біля п'яти тижнів.

Лікування при гепатиті слід починати зі створення повного психічного і фізичного спокою. Хворий повинен перебувати в постелі і дотримувати суворої дієти.

Тому що жовч не надходить або мало надходить до кишечника, порушується перетравлювання товщів. Тому треба їх виключити зі стравопису хворого. Уникати слід також сильної сокогінної їжі (бульйони, м'ясні відвари) і харчів, що містять у собі клітковину (чорний хліб, капуста). Всмоктування білків і вуглеводів майже не порушується, отже тому їжа хворого на гепатит повинна бути ба-

гата на вуглеводи. Крім того хворий повинен приймати велику кількість рідини у вигляді мінеральних вод, солодкого чаю й соків із садовини (не менш як два літри на добу). Їжу приймати треба часто, чотири-п'ять разів на день. Всі страви повинні бути протертими, відварними і паровими. З харчування зовсім виключити холодні страви.

В більшості випадків через чотири тижні постільного режиму, вчасного лікування і додержування дієти жовтяве забарвлення шкіри проходить, сеча становиться ясною, зникає нудота, з'являється апетит і лиш на деякий час залишається загальна слабкість.

В. П. Безуглий

КУХОВАРСЬКІ НАЗВИ

на букву Р

Рижий, росл. з якої виробляють харчову і технічну олію. Рижієва олія.

Рижок справжній, рижик, рецок — їстівний гриб.

Ритуал — обряд, ритуальний — обрядовий.

Ріслінг (англ.) — сорт винограду, з якого виробляють — біле вино.

Рідина — тєчиво, пол. „плин“.

Рідінний, у рідкому стані, рідкий, рідкуватий, ріденький, не густий. Рідкий борщ.

Ріжкі — 1. їстівні плоди ріжкового дерева (хліб свято-іванський), 2. дрібне печиво.

Різанка, **локшина** (не „кюски“).

Різалка — машинка до різання городини, садовини тощо.

Різнік, м'ясар — торговець м'ясом.

Ріпа, гор. — 1. їстівне коріння, 2. також назва для картоплі і тупінамбуру.

Ріпакова олія — олія з насіння олійного ріпака.

Ріпянік, гуц. — корж із кукурудзяного борошна і картоплі.

Рогаль, **рогалик**, **рогалики** — 1. дрібне печиво, 2. сорт картоплі.

Родзійки, рос. „ізіум“ — сушені виноградні ягоди.

Рожєн — металевий прут, що на ньому настромлюють м'ясо до печення на відкритому вогні.

Розбавляти, **розводити** (оцет водою). **Н. Ч.**

Дієта при хворобі печінки

Засади харчування при хворобі печінки подані в попередній статті. Та це тільки загальні вказівки щодо харчування. Коли взяти до уваги, що до захворювань печінки належить гепатит різного роду (звичайний, гострий і хронічний) і цироз, то й дієта мусить бути достосована до кожного виду хвороби.

При гострому і хронічному гепатиті забороняється вживання гострих, солоних і кислих страв, алкоголю, вудженини, смажених страв, м'ясних, рибних і грибових бульйонів, страв з гороху, квасолі, бобів, товстих сортів м'яса, сала, ковбаси, консервів і печива із здобного тіста. Також треба виключити з харчування яечний жовток.

Дозволяється німецький чай, пшеничний білий хліб, незбиране молоко, велика кількість сиру, свіже кисле молоко, молошні й круп'яні юшки, варена птиця і риба, садовина варена і печена, ягоди (крім кислих сортів), цукор, мед, варення, кисілі, каші — гречана і з пшеничних крупів. Вітаміни хворий повинен одержувати з настою шипшини і овочевих соків.

При хронічному гепатиті прибаляються харчі, що містять рослину клітковину (чорний хліб, капуста, ріпа) на те, щоб підсилити жовчо-виділення і функції кишечника. Ці харчі є заборонені при гепатиті, отже тут треба завжди йти за порадою лікаря.

Хронічні гепатити дуже часто супроводжуються захворюванням жовчевих ходів. У зв'язку з цим хворий повинен приймати їжу не рідше, як чотири рази на добу. Цим забезпечується часте надходження жовчі в кишечник і зменшення застою жовчі в жовчевих ходах. Хворому слід приймати жовчогінні засоби. Так припорується пити настій шипшини і безсмертника по $\frac{3}{4}$ склянки тричі на день в теплому вигляді за 30 хвилин до приймання їжі.

Крім того з жовчогінних засобів слід припоручити прованську олію або добре очищену соняшникову олію по одній столовій ложці за 30 хвилин до приймання їжі протягом одного-двох тижнів.

Хорошим жовчогінним є свіжий сік чорної редьки. Приймається він перед їдою по одній столовій ложці протягом 10-15 днів. Є також мінеральні води, що мають жовчогінну дію.

Стравопис при хронічному гепатиті

Перший сніданок:

Склянка молока
Скибка хліба
Картопля, дрібка масла
Салата зі свіжої капусти
Сіль

Другий сніданок:

Склянка кави з молоком (підмінка)
Булка

Полуденок:

Перлова юшка
Помідоровий сік (склянка)
Парові січеники з рижом, бурячками і м'ятою картоплею
Склянка німецького чаю з молоком

Вечеря:

Каша з пшеничних крупів з цукром і маслом
Склянка молока

Перлова юшка з помідоровим соком

Горнятко перлових крупів (можна заступити вівсяними чи рижом), три горнятка води, ложечка цукру, $\frac{1}{2}$ горнятка помідорового соку

Промити крупи теплою водою, процідити через цідило, залляти водою, і поставити, щоб закипіло. Тоді варити на легкому вогні підливаючи водою, аж поки крупи не розклеяться зовсім. Тоді процідити це через ситко і посолити. Ще гаряче сполучити з помідоровим соком. Можна додати ложку сметани.

Січеники з моркви з яблуками

4 морквини, 1 горнятко молока, ложечка масла, ложка пшеничних крупів, ложечка борошна (муки), сіль.

Почистити й порізати моркву, тушкувати в воді аж зм'якне, а тоді перепустити через м'ясорубку. Знов приставити з молоком, а коли закипить, засипати пшеничними крупами. Варити около 10 хвилин, мішаючи. Прохолодити, посолити і вимішати (можна додати трохи білка). Цю масу получити з почишеними, м'яко пошатованими яблуками. Уформувавши січеники і варити на парі.

Голубці, з городиною

Головка капусти, 3 морквини, 1 горнятко рижу, ложечка масла, пів горнятка молока, ложечка борошна (муки), 1 ложка сметани, сіль

Спарити капусту на голубці і розділити листки. Зварити закришку. Моркву почистити, потерти на терці і зварити в молоці. Окремо зварити сипкий риж. Вимішати риж із морквою, додати ложечку масла і посолити. Завивати голубці, виложити до ринки. Розколоти сметану з борошном і розвести відваром із городини. Залляти тим голубці і всушити до печі на одну годину.

Відвар шипшини

$\frac{1}{2}$ горнятка шипшини, 2 горнятка води

Промити шипшину і залляти окропом і зараз же поставити на плитку в емалюваній посудині, щільно закрити. Варити 10 хвилин від хвилини закипіння. Не знімаючи покришки поставити на 2-3 години, щоб настоялося. Процідити, витискаючи плоди. Пити проціджений настій, а ягоди можна ще 2-3 рази переварити, як вище.

УКРАЇНСЬКІ ГОСПОДИНІ! УВАГА!

Підготовляємо до друку книжку
ЗЕНОВІ ТЕРЛЕЦЬКОЇ

Українські страви

Давні приписи з Галичини.

Книжка розміру около 300 ст. обіймає всі ділянки кукуварення.

Коштує в твердій обгортці 7 доларів разом із пересилкою.

Замовлення і гроші слати до
Адміністрації Нашого Життя

Вишиваймо для дітвори

Весна не за горами! А з нею починаються всякі шкільні імпрези, в яких виступають наші діти. Ми хотіли б

кольоровою обміткою. Взір може бути вміщений збоку у формі квіточки або круглого мотиву.

до вишитих кишеньок, наложених на передній полі.

Матеріал: легке сукно, рипс.

Комірець може бути з матеріалу суконки з вишитим на ньому зором, або з іншого матеріалу до пришивання.

Кольор вишивки треба достосувати до кольору суконки.

Рисувала Ірина Мельник-Юрчак

вирядити їх у вишиване вбрання. Вишивка так гарно підходить до дитячого личка! Та й дитина пишається нею і вчиться її любити.

1. Суконка із змінним комірцем

Кожну, навіть вовняну, суконку можна прикрасити вишиваним комірцем. Тому добре мати їх кілька в запасі. Вишивка може бути в тоні суконки або в контрастовому. Маючи кілька комірців можна їх легко змінити і випрати і дитина завжди буде свіжо й чепурно виглядати.

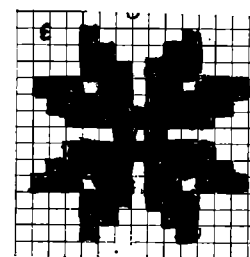
а) Круглий комірець, викінчений

б) Чотирикутний комірець, обведений вузькою вишивкою. Край коміра викінчений рубцем. Зпереду три кольорові гудзички.

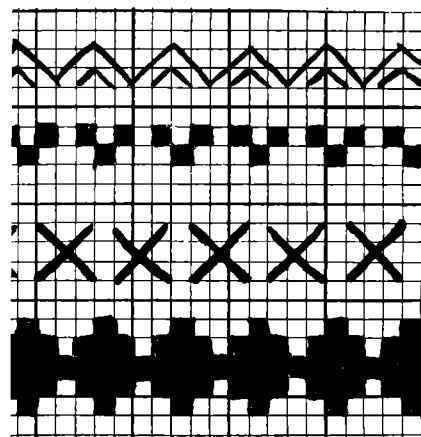
Обидва комірці ззаду розтітати і там застібуються.

Матеріал: Перкаль, полстно або піка.

Не тільки дівоче, але й хлоп'яче вбрання хочемо прикрасити вишивкою. Ось цікавий комплет хлоп'ячого вбрання з безрукавкою. Її можна прикрасити тяглим узором здовж передньої поли. Можна також обмежитися

Взірчик на круглий комірець

Тяглий взір для комірців

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. XXVIII.

FEBRUARY, 1971

No. 2

Ukraine and UNESCO

At the last session of UNESCO's General Assembly the Ukrainian Communist delegation was supporting the "basic agreement of mutual recognition of art valuables." This agreement is drawn to protect art treasures from destruction for any reasons be it in the name of progress, or as "ideologically harmful" objects. At the time this very conference was taking place, virtually thousands of art treasures in Western Ukraine alone were being destroyed for the very reasons mentioned above.

Those who are familiar with the "Chronicle of Resistance in Ukraine" by Valentyn Moroz know of the burning of works by Archipenko and Nartbut, of the "death chamber" in Lviv museum to which ancient Ukrainian icons are condemned, of the wholesale destruction of

old memorial "crosses of freedom" and of the forced resettlement of the young from the village of Kosmach, a center for Ukrainian Hutzul art. All these measures are taken under the pretext of the fight against religion — but when we consider that a collection of old Russian icons was sent on exhibit around the world — the real reason becomes obvious: to destroy Ukrainian culture, thus reducing the chances for survival of the Ukrainian nation. Then Russian imperialism can reign unchecked by any unrest.

This fact was not lost on syndicated columnist Edith Kermit Roosevelt, who in her column of Dec. 21, gave a full account of the posing the question whether any Western diplomats will question the sincerity of the Ukrainian regime in supporting the

agreement. Of course they did not; and they will not unless we, Ukrainians in exile become a political force and force them to.
MZO

OUR CONVENTION

1971 is an important year for Ukrainian women. Not only do we celebrate the 100th anniversary of the birth of the greatest Ukrainian poetess, but this is also the year of our Convention. It will be a time to assess our progress, check our possible weaknesses, take a close look at the direction in which we are going, and set goals for the immediate future. In order to achieve this, it is necessary that many of our members take part in this Convention, and help to mold our future. We especially encourage our young members to come. They will take over our organization soon enough, so they must know the workings of it.

To make such massive participation possible and even pleasant, your Convention Committee has been making some arrangements. One of them is to provide day care center right on the premises, so that young mothers can participate without worrying about their youngsters. Two art exhibits are also planned, and for relaxation after days of business sessions, a Ball will be held.

EXHIBIT OF ST. OLGA ICONS IN PHILADELPHIA

Icons of St. Olga from the UNWLA competition were exhibited in the UNWLA Home in Philadelphia on December 6-13. The exhibit included 12 icons worked in oil, tempera, mosaics, and tapestry. Eight of the icons were done in the U.S., two were sent from Canada, and one each from England and Venezuela.

Lesya Ukrainka

SING, O MY SONG

Long has my song been held captive in silence,
Like bird that's encaged, shut away from its flight.
Long is it since it expanded its pinions,
In bondage to sorrow, to grief's bitter blight.
Now is the time, O my song, to go roaming,
To try out thy wings torn and ragged with pain.
Now is the time, O my song, to seek freedom,
To hark how the winds freely sport o'er the main.
Roll, O my song, like the swift-ranging billow,
Which never asks whither its course shall trace.
Fly, O my song, like the swift-flying seagull,
Which never is daunted by ocean's wild space.
Sing then, O song, like the winds freely blowing,
And roar as the billow roars back at the sky.
Have not a care that the winds leave in echo,
And but for a moment the wave charms the eye.

Translation by Percifal Cundy

Pioneer Dies

From Detroit we received sad news that Anna Bychinsky, who made her home in Ann Arbor, Mich., died on Nov. 3. The late Mrs. Bychinsky was a pioneer and a long-time leader in her community. Born in Laceyville, Pa. in 1887, she learned Ukrainian at home from a "diak," whom her father, Alexander Kuryla, engaged for that purpose. Her father instilled in her a love of Ukrainian culture and concern for the Ukrainian community. When in 1904 a meeting was held in New York for the purpose of organizing Ukrainian women, Anna Kuryla was the main speaker.

In 1907 she married Sigmund Bychinsky, a pastor. Of her early married life Anna says: "Our home was open to young students who came from the old country with whom we shared what little we had as long as they needed to stay. Our home was not unlike a public thoroughfare — a stopping place for the sick, the anguished, the troubled and friends passing through our town. There was no time or strength for creative work."

For Anna was born with a talent for painting and creative expression. However, "due to persistent economic struggles in my earlier years, responsibilities for running a home smoothly . . . and aggravating ill health, God's gift to me . . . had to be smothered. What writing I did was when I was too sick to be on my feet, so I worked in bed with the typewriter in front of me and pillows propping me up in back. For years I painted with my easel in the kitchen, my palette and brushes handy and within reach of the range, sink and cupboards." Mrs. Bychinsky raised two sons and three daughters, who all now hold leading positions in their fields. When her children were completing their University studies, she too enrolled. Since then she painted steadily, exhibiting and "occasionally" selling her work. She also sold short stories to

McLean's Magazine and was working on a novel.

However, Anna Bychinsky is best remembered for her community work. Even as a young girl, she took pride in helping newcomers; and she gathered neighbors' children to teach them Ukrainian reading and writing, even as she was being taught. During World War I the Bychinskys moved to Conora, Sask. There the young woman taught school and worked with the young after school hours. Once she was deeply stirred upon seeing a young Ukrainian struck and manhandled by some Canadians who accused him of being a "slacker." By this time she knew quite a lot of Ukrainian history, and took pride in the Ukrainian people. In Mrs. Bychinsky's own words: "Something had to be done. Better relations had to be and could be established. Ukrainians needed to be represented in their true worth and true light. The people of 18th cent. England lived no differently than the way the Ukrainian pioneers were forced to live. The Ukrainian cause had to be brought before the Canadian public." Because she believed in the admirable traits of Ukrainians and in the sound judgment of Canadians, Anna Bychinsky took it upon herself to speak on behalf of the Ukrainian pioneers in Canada.

"Opportunity soon arose. I was invited to speak in a large Presbyterian Church in Regina, Sask. At about this time there was a strong feeling that foreigners should assimilate. I could not wholly agree with that. In my long talk to a very receptive audience I told of the almost insurmountable hardships the Ukrainian people underwent while conquering the wild prairie . . . I told all I knew of the bitter struggles to make a home on the tough prairies. The indescribable loneliness, the naked needs. Then I changed the picture and told of the great potentialities of Ukrainians pioneers And

Painter late Anna Bychinsky

again I changed, pointing out with all the tact and diplomacy I had in me of how the Ukrainian pioneers were exploited. . . Rather than be assimilated the Ukrainians should be encouraged to cherish and hold close to their heart their native traditions, folk songs, their poetry."

This lecture was repeated again and again before varied audiences. The speech was greeted with applause, and after a lecture in Winnipeg, Sir James Aikens, Lieutenant General of Canada, complimented Mrs. Bychinsky by saying that: "the Ukrainians should be proud and grateful for having such a woman, who champions their cause and works for better understanding." We are now deeply aware that all the accomplishments of the last decade were made possible to a large degree by pioneers like the late Mrs. Anna Bychinsky. MZO

FOR SALE

Ukrainian colored designs
in Albums, Series No. 3 and 4.

Price \$2.00 each

Order from UNWLA's
Headquarters

4936 N. 13th St. Phila, Pa. 19141

TRADITIONAL EASTER PASKA

Paska is a round Easter bread, much richer than the ordinary bread. The top is elaborately decorated with fancy dough ornaments, having a cross as the central motif. The ornamental finishes on paska are given much attention because this bread is taken to church on Easter morning in a special basket along with small portions of other Easter food. The priest blesses the filled baskets, while the choir sings the traditional Ukrainian Easter hymn "Christ is Risen."

- 1 teaspoon sugar
- 1 cup lukewarm water
- 1 package dry granular yeast
- 3 cups scalded milk, lukewarm
- 5 cups flour
- 6 eggs, beaten
- $\frac{1}{4}$ cup sugar
- $\frac{1}{2}$ cup melted butter
- 1 tablespoon salt
- 9 to 10 cups sifted flour

Dissolve the sugar in the lukewarm water and sprinkle the yeast over it. Let it stand for 10 minutes. Combine the softened yeast with the lukewarm milk and 5 cups of flour. Beat well until smooth. Cover and let the batter rise in a warm place until light and bubbly. Add the beaten eggs, sugar, melted butter and salt; mix thoroughly. Stir in enough flour to make a dough that is neither too soft nor too stiff. Knead until the dough no longer sticks to the hand. Turn the dough on a floured board and knead until smooth and satiny. Place in a bowl, cover, and let it rise in a warm place until double in bulk. Punch down and let it rise again. This amount will give two large loaves of paska.

Divide the dough into 3 parts. Reserve 1 part for ornamenting the loaves. Shape the other 2 parts into 2 round loaves. Place each in a greased round pan. Now cut the reserved part in half to ornament the 2 halves. The central ornament on paska is usually the cross. Roll 2 long rolls and trim the ends. Place the rolls over the top of the loaf, crossing one another evenly. Tuck the ends of the rolls under

the loaf. Shape the trimmed dough into twisted twirls or rosettes, and arrange them symmetrically between the arms of the cross. Use sharp scissors to make fine petals on the rosettes. Once the cross is placed on the loaf, the remaining ornamentation is left to one's imagination and artistic ability. This is one of the simpler ways of ornamenting paska.

Set the loaves in a warm place until they are almost double in bulk. Take care not to let the

Ukrainian Easter bread "Paska"

loaves rise longer than necessary because the ornaments will lose their shape. Brush very carefully with a beaten egg diluted with 2 tablespoons of water. Bake in a moderately hot oven (400 degrees F) for about 15 minutes, then lower the temperature to 350 degrees and continue baking for 40 minutes longer, or until done. Avoid browning the top too deeply. If necessary, cover with aluminum foil. Remove the loaves from the pans and allow them to cool.

From the book "Traditional Ukrainian Cookery" by Savela Stechishin

EXHIBIT OF UNWLA BR. 85 IN SYRACUSE, N. Y.

"The Ukrainian National Women's League of America, Inc., Soyuz Ukrainok, Branch 85, Syracuse, N. Y. exhibited a Ukrainian literature and art display last month at Christian

Brothers Academy (a college preparatory school for boys) in Syracuse, N. Y.

They were the guests of Brother Michael Kennedy, F.S.C., principal, and the Christian Brothers' Mothers Club. Approximately 400 people were in attendance.

Mrs. Joyce Kotch and Mrs. Oksanna Fedorowycz were co-chairmen of the display. Members assisting in the evening's activities were Mrs. Valia Hvozda, Mrs. Didi Butenko, and Mrs. Nadia Garbowska.

The literature exhibit at the school consisted of the works of Taras Shevchenko, Ivan Franko and Lesya Ukrainka in both the Ukrainian and English translations. Also on display was the Ukrainian Encyclopedia along with some thirty books, some of which are listed below: "One of the Fifteen Million" and "Stormy Road to Freedom" by Nicholas Prychodko. "Ukraine Under the Soviets" and "The Story of the Ukraine," by Clarence Manning.

Also featured was the UNWLA's magazine, "Our Life," and numerous children's magazines in both the English and Ukrainian language.

Objects of art viewed were colorful, embroidered articles such as pillows, towels, table cloths, doilies, blouses, neckties, dresses, evening gowns, and hand bags along with Hutzul jackets and a woman's costume from the Lemko region.

Ceramic items of the Hutzul and Trypilian culture were shown along with ceramic figurines of Ukrainian Dancers. Py-sanky were also featured. A wooden wine barrel, decanters, Ukrainian animal carvings, desk sets, albums, inlaid pictures and a straw jewelry box concluded the articles on display. J. K.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1971

Чому ялинка взимі зелена?

Було це давно, давно. Надходила зима, дні ставали холодні. Всі пташки полетіли вже в теплі краї. Тільки одна не могла летіти — у неї було зломане крильце. Скакала пташка по лісі і тихенько плакала. Шукала, якби то перезимувати в лісі. Подумала, що може якесь дерево прийме її до себе, охоронить від холоду. Поскакала до берези і спитала:

— Прекрасна берізко, чи можу я жити між твоїми гілочками, аж поки не прийде весна?

— Я не хочу тебе — відповіла берізка — ти мені листячко понищиш!

Бідна маленька пташка поскакала до великого дуба.

— Могутній дубе, чи можу заховатися між твоїм листям, аж прийде весна?

Але дуб сказав: — для тебе тут немає місця. Ще мені жолуді поботрушеш. Ні, іди геть!

Просилася пташка і в верби, але верба теж не пустила її до себе.

Побачила її ялинка і питає: — Куди скачеш, маленька?

— Не знаю, — сказала пташка. — У мене крильце болить. Мушу тут зимувати, але дерева не хочуть прийняти мене до себе.

— Ходи сюди — закликала ялинка — у мене теплі гілочки!

— І я можу там залишитися, доки не прийде весна?

— Так, — сказала ялинка — буде нам обом веселіше.

Недалеко ялинки росли сосна та ялівець. Вони також хотіли допомогти пташці.

— Я буду охороняти тебе від вітрів, бо я більша від ялинки — сказала сосна.

— А я буду годувати тебе своїми ягідками — обіцяв ялівець.

Береза, дуб та верба скривились: — Не треба нам пташок!

Уночі прилетів північний вітер на забаву. Він дмухав холодом і кожен листок, що його вітер дотикався, летів на землю.

— Чи можу пострясати усі листки? — запитав він свого батька зимового короля. — Ні, — сказав зимовий король. — Ялинка, сосна і ялівець допомогли бідній пташці, притулили її до себе. Залиши їм листочки.

Вітер обминув ці дерева. Відтоді ялинка, сосна і ялівець затримали на зиму свої листочки, зелені шпильочки. Н.

МОЛЮСЯ!

Господи, молюся,
Все мені прости,
Від бід, від горя,
Боже, захисти!

Змилуйся, Ісусе,
Не карай за гріх!
Ласки в Тебе, Боже,
Я молю для всіх.

Татові й матусі
Довгі дні подай,
Захисти від лиха
Мій Рідненький Край!

К. Перелісна

О. П.

Я ЛИШИВСЯ ДОМА САМ

Я лишився дома сам,
Не боюсь ні трішки.
Прочитаю іграшкам
Казочку із книжки.

Це ось татові книжки
У твердій оправі.
Все великі та важкі,
Тільки нецікаві.

В них лиш літери одні,
Нецікаво, правда ж, ні?
Треба, щоб сторінка
Вся була в картинках!
Зараз таткові отут
Намалюю парашут,
Тут ката і хату, —
Радий буде тато.

... Так старавсь я, так хотів,
Щоб було красиво.
А татусь мій не зрадив...
Що воно за диво?

ГРА — Ведмідь у лісі

Діти стоять у колі на відстані протягнутих у сторони рук. Одну дитину вибирають ведмедем. Ведмідь сидить на стільчику серед кола і вдає що спить. Діти разом з вчителькою ідуть праворуч колом і проказують:

Ось там у лісі хтось лежить,
Це напевно ведмідь спить.
Ми тихенько обійдем,
До ведмедя підійдем.

Діти зупиняються і на слова вчительки:

Тихше, тихше, не кричїть,
І ведмедя не збудить,
Як прокинеться ведмідь,
Переловить вас умить!

Діти підходять до ведмедя і зупиняються в маленькому колі плічопліч. На слова „ведмідь збудився“ --- ведмідь відкриває очі і ловить дітей. Якщо когось зловить, то вибирають нового ведмедя.

С. Ч.

АСТРОНАВТИ

Гей астронавти молоді,
Збирайтесь у коло юні всі!
Будемо учитись як ходити у просторі,
Пізнавати місяць, глядіти на зорі!

Гей астронавти молоді,
Летім у простори юні всі!
Вже близько нам місяць і планети
ясні зорі,
Вміємо ходити самі у просторі!

Гей астронавти молоді,
Ставайте у коло юні всі!
Вже попрощали ми плянети, місяць, зорі,
Не бачили кращої над землю в просторі!

Гей астронавти молоді,
Вертаймося на землю юні всі,
Чекають нас батько, мама і ціла рідня,
Кличе Україна наша дорога!

Водяний цар

(Казка)

Жив собі хлопчик, що дуже любив купатись. Одного дня, після великої зливи, вода сильно розлилась, і хоч як йому забороняли татко й мама, він утік над річку. Прийшов на беріг, роздягнувся і стрибнув у воду. Та вода була дуже бистра і почала його зносити. Він борсався, кричав на весь голос, але надаремне. Почув його лиш водяний цар, що жив на дні. І добре що почув, бо в ту ж мить вода залила хлопцеві рота і ніс і він знепритомнів.

Так його неприємного знайшов водяний цар, підхопив на руки і поплив. Водяник не хотів, щоб люди приходили у його водяне царство і кожного, хто попадав до нього, топив. Та хлопчик припав йому до вгодби і водяник постановив його врятувати. Обережно взяв його на руки і поніс у свою прекрасну палату.

Хлопчик прокинувся. Подивився навколо себе, аж він лежить у скляній кімнаті, на скляній постелі. Коло ліжка стоїть столик, а на столику різні іграшки — всі з кришталю. Хлопчиківі сподобався їх блиск і він почав бавитися. Але раптом згадав про дім і заплакав.

Підійшов до нього водяний цар і питає:

— Чого ти плачеш, маленький мій хлопче?

— Додому хочу — відповів хлопчик і знову заплакав.

— Хіба ж твій дім кращий, ніж те багатство, що лежить тут?

— Кращий — відповів хлопчик хлипаючи. Добре наплакавшись, хлопчик заснув. Тоді підійшов водяний цар і переніс його в другу кімнату.

Коли хлопець прокинувся, то побачив, що лежить у срібній кімнаті, на срібній постелі. На срібному столику чудові іграшки — усі з блискучого срібла. Та скоро надокучила хлопчиківі гра тими іграшками. Він згадав братіка і сестричку, з якими грався дома, і заплакав.

Прийшов до нього водяний цар і знову питає:

— Чого ти плачеш, маленький мій хлопче?

— Хочу до братіка, до сестрички — хлипав гірко хлопчина.

І на цей раз надаремні були всякі втішання і водяний цар вийшов знову. Та коли хлопець заснув, то водяник переніс його в золоту кімнату, на золоте ліжко. Все було там зі широкого золота: стільці, столи, посуд, іграшки. Як зачарований узяв хлопчик золоті іграшки; але грався недовго. Згадав татка, маму і знову голосно заплакав.

Прийшов до нього водяний цар і питає: — Чого знову плачеш маленький мій хлопче? — Хочу до татка і до мамусі!

— А хіба ж мама і татко дорожчі за золото? — здивувався водяний цар, який не знав ні батька, ні матері, ні брата, ні сестри. — Дорожчі — відповів хлопчина.

Водяний цар пішов, зібрав усі перли, що ховались у глибинах його царства і насипав їх перед хлопчиком таку купу, що сягала аж до стелі. — Чи мати і батько дорожчі тобі від цих перлів? — запитав. Хлопець аж очі мусів заплющити, щоб сяиво не засліпило його. Та він відповів: — Надаремно випитуєш ціну моїм батькові і матері. Вони дорожчі мені за все на світі!

Водяний цар зрозумів, що не може нічим заспокоїти хлопця. Дочекавшись коли той заснув, узяв його на руки, виніс із води і поклав сонного на беріг. Тут лежала його одежина і водяний цар напхав повні кишені золота і перлів, та пірнув у воду.

Хлопець прокинувся і побачив, що лежить на березі біля води. Згадавши про водяне царство ніяк не міг збагнути, чи то була дійсність, чи сон. Коли ж сягнув у кишені і витягнув золото і перли, то зрозумів що це все була правда.

Він швиденько побіг додому. А дома всі плакали, бо думали, що він потонув. Та коли побачили його — радошам кінця-краю не було! Тимчасом водяник вернувся самотній у своє царство і дуже засмутився. Він думав, що ховає в глибинах найдорожчі скарби світу. А тепер довідався, що люди

знають більш коштовності — мають батька, матір, сестру, брата, яких у водного царя не було.

Це його так засмутило, що він три дні плакав ревними сльозами, аж береги дудніли, голосно хвили ревіли. А потім сумний і похмурий вернувся до своїх скарбів.

Хлопчик і далі ходив купатися, але не під час повені. Купався на плиткому, куди водяний цар не заходив.

О. Ф.

ГОРОБЧИКИ НА ГАНКУ

Рано-зраночку
в нас на ганочку
повсідалися
горобці.

Повсідалися,
наїдалися,
бо насипав я
там крупці.

Ті горобчики
добрі хлопчики,
як поснідали:
— Ців-цірів!

Любі діточко,
прийде літечко —
всіх ми знищимо
комарів.

Г. Чорнобицька

Замовляйте збірнички ЗОЛОТЕ ПАВУТИННЯ

Впорядкувала М. Юркевич
— Ціна 50 ц. —

Замовляти в Централі СУА

ГРА: ХТО РОЗБУДИВ ВЕДМЕДИКА?

Діти сидять на стільчиках півколом, а одна дитина з ведмедиком на руках сидить спиною до дітей. Хтонебудь голосно проказує: — Ку-ку-рі-ку! Дитина звертаючись до ведмедика словами: — Підемо, пошукаємо півника! — обходить усіх дітей і зупинившись, перед тим, хто кукурикає, каже: — Ти розбудив ведмедика!

Якщо відгадано, то вони міняються місцями і гра повторюється.

Вказівки до гри: Ведмедик лапою торкається дитини. Якщо дитина не відгадала хто розбудив ведмедика, то вона знову сідає на стілець. Замість ведмедика можна вживати ляльку.

МІЛВОКІ, ВІСК.

(Докінчення зі ст. 20)

Техніку вишивання демонстрували й пояснювали Союзянки: М. Гриневич, П. Тишинська, М. Мурська, М. Сливканич, Ю. Логуш, М. Гляско, Н. Шимоняк, Я. Пискір, А. Черень і їх доні: Марта Пискір, Нуна Шимоняк і сумівки: Ліда Ступницька і Зіна Мирончук.

На цьому місці 51 Відділ СУА в Милвокі висловлює щирю подяку п-ні Марії Гриневич, що приїхала з Шикаго із своїми ляльками і була присутньою три дні при виставці, п-ні Н. Шимоняк за вмиле влаштування виставки й усім, що в будь-який спосіб причинилися до її успіху.

Ю. Логуш
пресова референтка

БАЛТИМОР, МД.

З діяльності 59 Відділу СУА

Позимніло на дворі і громадсько-суспільне життя Балтимору зразу ожило. Дня 22. листопада 1970 р. після Служби Божої відбувся парохіальний обід у православній церкві св. Михаїла; а по полудні в приміщенні ІВКА розпочався традиційний базар на Свято Подяки, в якому прийняли участь юнаки й юначки Пластової Станиці під керуванням п-ні Олі Сумко, нашої організаційної референтки, виводячи народний танок „Катерина“, а членки нашого Відділу СУА приготували солодке печиво до буфету інтернаціональних страв.

Того самого вечора наш Відділ спонзорував доповідь інж. Ореста Ганаса про його науково-дослідну поїздку в підбігунову полосу („Антарктику“). Дотепно виголошена доповідь була ілюстрована прозірками і фільмом, накрученим у тій країні тиші й безмежних ледяних просторів, із кригами розміру великих будинків.

Заля „Самопомочі“, де міститься і наша домівка, вщерть наповнилася старшими і молоддю, які з цікавістю слухали доповідача і подивлялися дивні явища природи і техніки. Голова п-ні Л. Лемішка щиро подякувала п. Орестові і його милій дружині, що не жаліли труду і нас відвідали.

Оксана Калиновська
пресова референтка

Чи знаєте плян праці Вашого Відділу? Яка Ваша участь у ньому?

ПЕРТ АМБОЙ, Н. ДЖ.

Річні Збори 67 Відділу СУА

Дата: 17. січня 1971 р.

Збори відкрила голова п-ні Анна Баралецька, привітала голову Окр. Ради п-ні Ірину Кіндрачук і заступницю п-ні М. Герус.

Президія: п-ні Марія Герус, голова, п-ні Франя Стек, секретарка.

Звіти Управи зложила п-ні А. Баралецька, голова.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** П-ні Баралецька обняла провід Відділу по уступленні голови п-ні О. Грицай. Відділ відбув 5 ширших сходин і є членом УККА.

б) **Сусп. опіка:** Членки ходили з колядою і з того вислали 150 дол. на руки Кир Гавриїла для жертв землетрусу. Членка п-ні Анастасія Ковалюк збрала і спакувала 65 одягових пачок і доставила їх до збірного пункту. Відділ щомісячно виплачує 5 дол. допомоги потребуючій людині. Членки відвідували хворих із писанкою перед святами і пекли хліб на цілі церкви.

в) Відділ уфундував 25 дол. нагороди для найкращої учениці школи українознавства.

До **нової Управи** ввійшли пані — Анна Баралецька, голова, Євдокія Маринович, заступниця, Франя Стек, секретарка, Анастасія Ковалюк, касієрка. Референтками стали пані — Марія Де Олівера організаційною, Марія Гелета сусп. опіки, Катерина Тимків і Базилевич господарськими.

До **Контр. Комісії** ввійшли пані — Єва Прус, П. Запотічна і К. Бадяк.

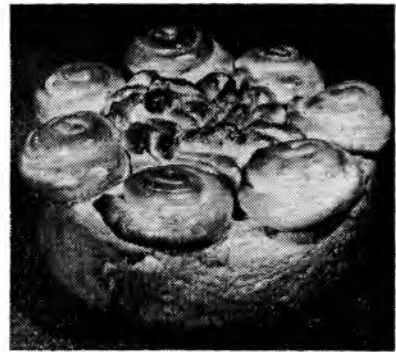
Ф. Стек, секретарка

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Подружні ювілеї в 88 Відділі СУА

Дня 21. листопада 1970 р. вдалось нам відсвяткувати подружній ювілей аж трьох наших членок — пп. Труш, Боднаренко і Погорілої.

Всі згадані пані є довголітніми членками нашого Відділу, вложили багато праці в його розвиток і дальше займаються в ньому господарською ділянкою. Того дня по Службі Божій около 100 гостей зійшлося в церковній залі і засіло коло гарно прибраних столів, де був виставлений чудовий коровай. Хворого о. пароха монсінґйора М. Харину заступав о. Францисканин, що провів молитву. Ювілятам склали привіти о. Францисканин, діти ювілятів і представники організацій. Щірі привітання ювілятам зложила

Коровай із Буковини, що його спекла п-ні Погоріла, членка 88 Відділу СУА Ukrainian wedding cake („korovay“ from the Bukovena region)

п-ні С. Кусень, голова нашого Відділу, побажавши їм прожити ще довгі літа на користь родини і громади та заінтонувала „многоліття“ в їх честь. О. Францисканин на закриття провів молитву.

На кінець гостини ювіляти зложили щирю подяку за милу несподіванку. Багату і смачну перекуску приготували членки Відділу і за це їм належить від учасників щира подяка.

Присутня

МЕНВІЛ, Н. ДЖ.

Річні Збори 92 Відділу СУА

Дата: 23. січня 1971 р.

Збори відкрила голова п-ні Стефанія Гаврилюк і привітала представниць Окр. Ради пп. Ірину Кіндрачук і Франю Стек.

Президія: п-ні Ірина Кіндрачук, голова, п-ні Франя Стек, секретарка.

Протокол із попередніх Зборів відчитала п-ні Стефанія Ляндвійт, секретарка.

Звіти Управи зложили пані — С. Гаврилюк, голова, С. Ляндвійт, секретарка й А. Пілат, касієрка.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ відбув 7 ширших сходин у звіттовому часі. Брав участь в імпрезах Окр. Ради.

б) **Сусп. опіка:** Членки Відділу ходили з колядою, пекли і продавали печиво, переводили збірки, а то й самі складали. Разом із своїми чоловіками провели збірку одягу для потерпілих від землетрусу і вислали 2,000 фунтів одягу до збірного пункту та 200 дол. на ту ціль. Пожертвували 90 дол. на Церкву в Потребі, 50 дол. на стипендию в Європі, 25 дол. на місцеву церкву, 10 дол. на влаштування

НОВА ДИТЯЧА СВІТЛИЧКА

Ще в 1969 р. в Кергонксоні, Н. Й., заснувалась заходами 89 Відділу США Дитяча Світличка. Вона охоплює 9 дітей, які сходяться щосуботи. Навчання ведеться за лекціями Ірини Пеленської, що вміщені в журналі „Рідна Школа“. Своє приміщення Світличка дістала на Союзівці і ним може безплатно користуватись. Світличку провадить учителька Софія Барусевич.

виставки нар. мистецтва, 5 дол. на пресовий фонд, 5 дол. на Службу Богу за сина членки.

До нової Управи ввійшли пані — Стефанія Гаврилюк, голова, Алла Стек, заступниця, Стефанія Ляндвїйт, секретарка, Анна Пілат, касієрка. Референтками стали пані — Рохман і Матвій організційними, Татіянна Жук культ.-освітньою, Марія Демчиншин сусп. опіки.

До Контр. Комісії ввійшли пані — Марія Пілат і Анна Бойко.

У своєму слові п-ні Кіндрачук, голова Окр. Ради, пригадала членкам Конвенцію США, що її підготовляє Окр. Рада Ньюарку. Також висловила признання Відділові за виконану працю.

Франя Стек
секретарка Зборів

БОФАЛО, Н. Й.

Виставка 97 Відділу США ім. Марусі Бек

Не минуло багато часу, як молодецький 97 Відділ ім. Марусі Бек відбув свої „хрестини“, на яких була присутня іменниця цього ж Відділу, а вже непосидючі членки зайнялися урядженням малої виставки. Цим разом тереном їх праці була велика школа Ірі Коммюніти Каледж, що лежить на одному з великих і найбагатших передмість Бофало. У величезній залі цієї школи американські жінки з Вілліамсвілл Гісторікел Сосаєті розташували 20—25 стендів-столів, на яких були показані різномодні ручні вироби.

В одному боці, під стіною, мала місце українська тематика. Висів там на стіні оригінальний гуцульський ліжничок. На стилізованому вікні пишались гарно вишиті завіски на кремовій панамі, тут побіч розложено вишнічені декоративні подушки, вишиті низинкою, яворівкою, хрестиками, гладдю і т. п. Рушники, серветки, за-

кладки до книжок, альбоми на знімки, дитячі вишивані суконочки і т. п., вишивані речі мішалися з чудовими писанками, різьбленими касетками й гуцульською керамікою. А понад усім панували два манекіни в гуцульському та полтавському нар. вбранні.

Усі відвідувачі, в більшості американці, діставали вичерпні пояснення, а роздавані інформативні брошури в англійській мові, видані Окр. Радою США в Ньюарку, доповнювали усі відомості про цю виставку, походження цієї національної групи та про Україну.

Можна було зауважити, що попри український кутик цікаві американці проходили і задержувались не тільки один раз, а вступали туди по 3—4 рази. Та кульмінаційною точкою нашої виставки був показ писання писанок, що його провела два рази п-ні Тетяна Криницька. Натовп цікавих глядачів був такий великий, що не можна було пропхатися. Тут бачилося, як звичайні курячі яйця під магнічними порухами запрошеної мисткині замінювалися у чудово викінчені великодні писанки.

Тоді, коли йшло про місце для українського показу на цьому „базарі“, президентка історичної групи без більшого ентузіазму погодилася віддати його 97 Відділові США на один день. Та вже під кінець дня погодилася на продовження і на наступний день. Але прощання було далеко „чуліше“. Вона та пані з її Відділу дивувалися, що досі нічого не знали й не чули про таку національну групу та її активні „вальори“. Просили зробити виставку — показ української тематики чи курс вишивання у них. Розпородано також тоді багато предметів із виставки.

Довідуємося, що 97 Відділ США існує на терені Бофала шойно третій рік. Він начислює усього 20 членок. Головою є тепер Марта Стасюк, заступницею Олена Коритник, секретаркою Леся Самотовка, а господинею Геня Конотопська. За їх це старанням та деякою допомогою усіх членок відбуто цю виставку в днях 21. і 22. листопада м. р.

Недовго після виставки, бо вже 12. грудня 1970 р. на сторінках місцевого „Бофало Івнінг Ньюз“ появилася ілюстрований допис під наголовком: „A new day for European Embroidery — Ukrainian Women Keeping Craft Alive.“

Оглядаючи виставку, репортер відбув мале „інтерв'ю“ з членками 97 Відділу США, вислідом чого був його

допис, ілюстрований декоративними подушками та „вишивальним засіданням“ пань цього Відділу, що зайняв майже $\frac{3}{4}$ цілої сторінки цього часопису. Вже саме те вказує на велике заінтересування чужинців нашим народним мистецтвом. Бачиться, що така тиха й скромна виставка може зробити багато більше між американцями, ніж нераз і шумні — гучні збори.

Присутній

ШИКАГО, ІЛЛ.

Свято св. Миколая 101 Відділу США

Цього року наш Відділ постановив улаштувати свято св. Миколая для своїх дітей. Усі мами були так само зворушені як діти, тому що вони перший рік вели своїх діточок на це свято.. Маленьких було около двадцять п'ять, декотрі ще в пеленках. Святий Миколай говорив з кожною дитиною окремо, а діти боязливо чекали на подарунки. Членки Відділу приготували для дітей і всіх батьків перекуску і помагали дітям розпаковувати свої пакунки. Це був перший св. Миколай нашого Відділу, і ми сподіваємось, що на наступний рік знов відбудеться наше свято так успішно й що св. Миколай принесе ще більше дарунків для наших „новоприбулих“ діточок.

Пресова референтка на 1970 р.

З листів до Редакції

ВАША ДОПОМОГА НЕ ПІШЛА НАМАРНЕ

Наприкінці 1970 р. наспів лист від Управи Українського Науково-Освітнього Т-ва в Бельгії з подякою за постійну допомогу для українських шкіл. Подаємо уривок із нього:

Дякуємо Вам за цей постійний дар не тільки від Управи нашого Т-ва, але також від тих дітей, що завдяки цьому дарові можуть вивчати мову їхніх батьків. Не менше вдячні Вам також батьки цих дітей.

Щодо наших шкіл, то вони й далі провадять свою суботню діяльність (хоч ми не належимо до суботників). Стараємось, як можемо пхати наш віз уперед. Учителями по тих школах, за винятком трьох отців душпастирів, усі інші, а є їх дванадцять, це молоді сили.

Для покращання стану нашого шкільництва ми відбули перед феріями одноденну конференцію в Лювені (Докінчення на обгортці)

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1971

з участю всіх українських організацій Бельгії та делегатами із східної й північної Франції. Підготовка до цієї конференції забрала нам не мало часу, бо підготовляли ми основну статистику стану наших дітей у Бельгії. На жаль, цей стан не найкращий. Ось для прикладу: в одній парохії на 120 дітей у шкільному віці, 42 дітей не знає зовсім української мови, а 37 знає її зовсім слабо.

Після ферій відбулася в Бельгії дводенна міжкраєва конференція в справі молоді, з участю представників усіх європейських країн. Тут обговорено багато справ, подано чимало нових ідей, але залишилось все це на папері, якщо не знайдемо відповідних людей до реалізації намічених плянів. На щастя, ще тут і там такі люди є, а це вказує, що наші зусилля, а Ваша вже від довгих років давана допомога не пішли намарне.

За Управу УНОТ:

М. Когут, фін. референт

ДІТРОЙТ, МИШ.

(Докінчення зі ст. 14-ої)

Відділу у погребовому заведенні голова Ксеня Палер. Членки взяли участь у панахиді і похороні з відзнаками й прапорами та з жалем відпровалили її на вічний спочинок. Відбулися поминки і там промовляла також голова нашого Відділу і її заступниця Марія Ясінська. Родина Покійної помертвувала 20 дол. на наш журнал.

Полишила у смутку сина Джералда, дочок Софію і Розалію, зятя Михайла і внуків Михася і Григорія.

Спи спокійно, сестро Союзанко, нехай прибрана земля Вашингтона буде Тобі легкою!

Управа 23 Відділу ім. Ольги Басараб у Дітройті

ГУРТОК КНИГОЛЮБІВ У ГЕМІЛ-ТОНІ

Гурток Книголюбів при ОУК улаштував 18. жовтня 1970 р. зустріч із Лесею Лисак, авторкою недавно виданої книжки „Терпкі пахощі“. Авторка прочитала нариси „Осінь“, „Золоті дукачі і пісня“ і „Великдень, що не був Великоднем“ та війняток із недрукованої ще повісті „Реня“. Хоч багато з нас уже прочитало книжку, проте прочитаний твір ніколи не лишає такого враження, як добре виголошений. Ми сиділи зачаровані, перенесені в інший світ.

У згаданому вечорі брали участь

учениці п-ні Богрій, гарно виконуючи українські твори на фортепіані. А тому, що це був місяць книжки, Гурток Книголюбів продав українські книжки. Продано 77 книжок, окрім того 10 примірників „Терпких пахощів“.

Елегантно і смачно приготованою перекусною з чайком і товариською гутірною закінчилась та товариська зустріч.

БІБЛІОГРАФІЯ

ТВОРІВ ЖІНОЧОГО ПЕРА

Продовжуємо список творів, започаткований у ч. 4, 1969 р. Подаємо твори жіночого пера, видані у вільному світі до 1967 р. (включно):

Головінська-Кузьмович Марія:

„Сефта“. Оповідання. Філядельфія, „Америка“ 1952, 200 ст.

Цієї ж авторки:

„Горбатенька“. Оповідання. Торонто, „Добра Книжка“ 1958, 48 ст.

„Чічка“. Оповідання. Торонто, „Добра Книжка“, 1954, 38 ст.

„Марія“, сценічні картини. Торонто, „Добра Книжка“, 1962.

„Попудник“, сценічна картина. Торонто, „Добра Книжка“, 1965, 44 ст.

„Осінь листя“, вибрані твори. Торонто, „Добра Книжка“, 1965, 392 ст.

Голубничка Лідія, переклад із китайської мови Лу Сін „Достемна історія А-К'ю“, Мюнхен, В-во „На горі“, 1963, 64 ст.

Горохович Антоніна: „Батьки і діти“. Вінніпег-Торонто, Союз Українок Канади, 1965, 136 ст.

Грицак Людмила: „Життєвий шлях проф. д-ра Євгена Грицака“, накл. авт., 1963, 80 ст.

З-ПОМІЖ ЧУЖИХ КНИЖОК

„Міст треба перейти“ — Перл Бек.

Перл Бек чи не одна з найвизначніших сучасних американських письменниць. Народжена й вихована в Китаї, де її батько був місіонером, вона дуже добре ознайомена з життям людей на Далекому Сході, яке і змальовує в багатьох своїх романах.

У творі „Міст треба перейти“ авторка розповідає про свої інтимні думки й переживання після смерті чоловіка. Саме тоді, коли сталася ця трагічна подія, вона перебувала в Японії, де робили фільм з її повісті „Велика хвиля“. Згадує тепло приятелів-японців, які ніжною делікатною увагою хотіли полегшити її горе. Говорить про безсонні ночі, коли

блукала темними вулицями міста, намагаючись примиритися з тим, що сталося і чого вже не всилі була змінити.

Закінчивши з фільмом, повертається до Нью Йорку. Зайшла в приміщення пригнічена, спустошена. „Чим і для чого жити?“ — снувалася розпучлива думка. Підійшла до вікна і немов би блискавка її пронизала. На будинкові, який стояв напроти, вирізьблювалися, освітлені соняшним промінням, слова, що дали відповідь на її болюче питання, показали напрямок, як їй іти далі новим життєвим шляхом, шляхом самотньої жінки.

Міст було перейдено... Л. Д.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК

У липневому числі Н. Ж. з 1970 р. помилково подано членки 13 прізвище новоприєднаної сторки п-ні Марії Княгиницької. Її наймення звучить Княгиницька, а не Княгинецька.

Так само неточно надруковано прізвище п-ні Анастазії Зебко у річному звіті 7 Відділу СУА з Акрону, Огайо. Воно звучить А. Зебко, а не А. Зепко, як було подано.

У грудневому числі Н. Ж. з 1970 р. помилково надруковано прізвище градуантки Ольги Марії Смишнюк із Шикаго. Воно звучить Ольга Марія Смишнюк, а не Семанюк, як було подано.

За всі недогляди перепрошуємо.

Виховні матеріали ЖІНОЧОЇ СЕСІЇ СКВУ

можна замовити в Централі СУА за надісланням 2 дол.

Леся Храплива: Родинний дім і громадські установи

Лада Прокоп: Учителька в сучасній дошкільній установі

Олена Климишин: Українське дошкільня — сучасний стан і організаційна схема

Ірина Тарнавська: Виховання дитини дошкільного віку

Іванна Гілевич: Виховний ідеал української матері

Леоніда Вертипорох: Відповідальність української матері за молоде покоління

Імпреза, проведена силами двох Відділів — це тісний лучник між ними.

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHIA., PA.
Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ПИСАНКИ — Серія 1, ст. 1 — UKRAINIAN EASTER EGGS

Писанки з Чернігівщини (перший ряд і дві писанки другого ряду зліва). Писанки з Київщини (третя писанка другого ряду і долішній ряд).

Printed by AMERICA, 817 N. Franklin St., Philadelphia, Pa. 19123